

Svensk utgåva

## Meddelanden och upplysningar

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning	Sida
	I <i>Meddelanden</i>	
	<b>Domstolen</b>	
	DOMSTOLEN	
2002/C 118/01	Domstolens dom (sjätte avdelningen) den 12 mars 2002 i mål C-160/98 (begäran om förhandsavgörande från Giudice di pace di Genova): Eridania SpA mot Azienda Agricola San Luca di Rumagnoli Viannj (Socker – Prisreglering – Regleringsåret 1997/1998 – Regionalisering – Underskottsområden – Klassificering av Italien – Giltighet av förordningarna (EG) nr 1188/97 och (EEG) nr 1785/81) .....	1
2002/C 118/02	Domstolens dom (sjätte avdelningen) den 14 mars 2002 i mål C-340/98: Republiken Italien mot Europeiska unionens råd (Socker – Prisreglering – Regleringsåret 1998/1999 – Regionalisering – Områden utan underskott – Klassificering av Italien – Giltighet av förordningarna (EG) nr 1360/98 och nr 1361/98) .....	2
2002/C 118/03	Domstolens dom (sjätte avdelningen) den 19 mars 2002 i mål C-426/98: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Grekland (Fördragsbrott – Direktiv 69/335/EEG – Indirekta skatter på kapitalanskaffning – Särskilda avgifter som påförs vid bildandet av aktiebolag och bolag med begränsat ansvar, vid kungörelse eller ändringar av bolagsordningen och vid ökning av bolagskapitalet) .....	2
2002/C 118/04	Domstolens dom (sjätte avdelningen) den 21 mars 2002 i mål C-130/99: Konungariket Spanien mot Europeiska gemenskapernas kommission (EUGFJ – Avslut av räkenskaper – Räkenskapsåren 1995 och 1996) .....	3

SV

2

(Fortsättning på nästa sida)

2002/C 118/05	Domstolens dom (femte avdelningen) den 14 mars 2002 i mål C-132/99: Konungariket Nederländerna mot Europeiska gemenskapernas kommission (EUGFJ – Avslut av räkenskaper – Räkenskapsåret 1995 – Produktionsstöd för hampa) .....	3
2002/C 118/06	Domstolens dom (femte avdelningen) den 21 mars 2002 i mål C-298/99: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien (Fördragsbrott – Direktiv 85/384/EEG – Ömsesidigt erkännande av behörighetsbevis på arkitekturområdet – Tillträde till arkitektyrke t – Artikel 59 i EG-fördraget (nu artikel 49 EG i ändrad lydelse)) .....	4
2002/C 118/07	Domstolens dom av den 19 mars 2002 i de förenade målen C-393/99 och C-394/99 (begäran om förhandsavgörande från Tribunal du travail de Tournai): Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti) mot Claude Hervein, Hervillier SA (C-393/99), Guy Lorthiois, Comtexbel SA (C-394/99) (Fri rörlighet för arbetstagare och etableringsfrihet – Social trygghet – Fastställande av vilken lagstiftning som skall tillämpas – Personer som samtidigt är anställda inom en medlemsstats territorium och egenföretagare inom en annan medlemsstats territorium – Omfattas av social trygghetslagstiftning i var och en av dessa stater – Giltigheten av artikel 14c.1 b, nu artikel 14c b, och bilaga VII till förordning (EEG) nr 1408/71) ...	5
2002/C 118/08	Domstolens dom (femte avdelningen) den 21 mars 2002 i mål C-451/99 (begäran om förhandsavgörande från Handelsgericht Wien): Cura Anlagen GmbH mot Auto Service Leasing GmbH (ASL) (Leasing av bilar – Förbud att i en medlemsstat efter en viss tidsfrists utgång bruka ett fordon som är registrerat i en annan medlemsstat – Registreringsskyldighet och skyldighet att erlägga konsumtionsskatt i den medlemsstat där fordonet brukas – Skyldighet att teckna försäkring hos en försäkringsanstalt som är auktoriserad i den medlemsstat där fordonet brukas – Skyldighet att genomgå trafiksäkerhetsprovning – Inskränkningar i friheten att tillhandahålla tjänster – Skäl)	6
2002/C 118/09	Domstolens dom den 19 mars 2002 i mål C-476/99 (begäran om förhandsavgörande från Centrale Raad van Beroep): H. Lommers mot Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (Socialpolitik – Likabehandling av manliga och kvinnliga arbetstagare – Undantag – Åtgärder som syftar till att främja lika möjligheter för män och kvinnor – Tillhandahållande av subventionerade barnomsorgsplatser för de anställda genom ministeriets försorg – Barnomsorgsplatser som är förbehållna barn till kvinnliga anställda, utom i det fall då det enligt arbetsgivarens bedömning föreligger en nödsituation) .....	7
2002/C 118/10	Domstolens dom (femte avdelningen) den 7 mars 2002 i mål C-10/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien (Fördragsbrott – Gemenskapernas egna medel – Import av varor till San Marino från tredje land) .....	8

2002/C 118/11	Domstolens dom den 19 mars 2002 i mål C-13/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Irland (Fördragsbrott – Underlåtenhet att inom den föreskrivna tidsfristen ansluta sig till Bernkonventionen för skydd av litterära och konstnärliga verk (Parisakten av den 24 juli 1971) – Underlåtenhet att fullgöra de skyldigheter som följer av artikel 228.7 i EG-fördraget (nu artikel 300.7 EG i ändrad lydelse) jämförd med artikel 5 i protokoll 28 till EES-avtalet) .....	8
2002/C 118/12	Domstolens dom den 12 mars 2002 i de förenade målen C-27/00 och C-122/00 [begäran om förhandsavgörande från High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (C-27/00), samt från High Court (C-122/00)]: The Queen mot Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions, ex parte: Omega Air Ltd (C-27/00), och mellan Omega Air Ltd, Aero Engines Ireland Ltd, Omega Aviation Services Ltd och Irish Aviation Authority (C-122/00) (Förordning (EG) nr 925/1999 – Buller från flygplan – Förbud mot motordrivna flygplan som utrustats med nya motorer med ett lägre genomströmningsförhållande än tre – Giltighet) .....	9
2002/C 118/13	Domstolens dom (sjätte avdelningen) den 21 mars 2002 i mål C-36/00: Konungariket Spanien mot Europeiska gemenskapernas kommission (Statligt stöd – Förordning (EG) nr 1013/97 – Stöd till förmån för statligt ägda skeppsvarv – Förklaring att stöd till förmån för spanska statligt ägda skeppsvarv är förenliga med den gemensamma marknaden – Åsidosättande av villkor – Återkrav) .....	10
2002/C 118/14	Domstolens dom (sjätte avdelningen) den 14 mars 2002 i mål C-161/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Förbundsrepubliken Tyskland (Fördragsbrott – Direktiv 91/676/EEG – Föroreningar – Vattenskydd – Nitrater) .....	10
2002/C 118/15	Domstolens dom (sjätte avdelningen) den 12 mars 2002 i mål C-168/00 (begäran om förhandsavgörande från Landesgericht Linz): Simone Leitner mot TUI Deutschland GmbH & Co. KG (Direktiv 90/314/EEG – Paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang – Ersättning för ideell skada) .....	11
2002/C 118/16	Domstolens dom (femte avdelningen) den 15 januari 2002 i mål C-171/00 P: Alain Libéros mot Europeiska gemenskapernas kommission (Överklagande – Möjlighet för referenten vid förstainstansrätten att avgöra målet i egenskap av ensamdomare – Tillfälligt anställd – Placering i lönegrad – Arbetslivserfarenhet) .....	11
2002/C 118/17	Domstolens dom (femte avdelningen) den 21 mars 2002 i mål C-174/00 (begäran om förhandsavgörande från Hoge Raad der Nederlanden): Kennemer Golf & Country Club mot Staatssecretaris van Financiën (Sjätte mervärdesskattedirektivet – Artikel 13 A.1 m – Undantagna transaktioner – Tjänster som är kopplade till idrottslig träning – Organisationer utan vinstsyfte) .....	12
2002/C 118/18	Domstolens dom (sjätte avdelningen) den 19 mars 2002 i mål C-224/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien (Fördragsbrott – Artikel 6 i EG-fördraget (nu artikel 12 EG i ändrad lydelse) – Skillnad i behandlingen av dem som överträder vägtrafiklagen beroende på var ett fordon är registrerat – Proportionalitet) .....	12

2002/C 118/19	Domstolens dom den 19 februari 2002 i mål C-256/00 (begäran om förhandsavgörande från Cour d'appel de Bruxelles): Besix SA mot Wasserreinigungsbau Alfred Kretzschmar GmbH & Co. KG (WABAG), Planungs- und Forschungsgesellschaft Dipl. Ing. W. Kretzschmar GmbH & Co. KG (PLAFOG) ("Brysselkonventionen – Artikel 5.1 – Behörighet vid avtalstvister – Den ort där förpliktelsen skall uppfyllas – Åtagande att avstå från visst handlande utan geografisk begränsning – Två företags åtagande att inte förena sig med andra samarbetspartner i samband med en offentlig upphandling – Tillämpning av artikel 2") .....	13
2002/C 118/20	Domstolens dom (femte avdelningen) den 21 mars 2002 i mål C-267/00 [begäran om förhandsavgörande från High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office)]: Commissioners of Customs & Excise mot Zoological Society of London (Sjätte mervärdesskattedirektivet – Artikel 13 A.2 a andra strecksatsen – Undantagna transaktioner – Organ som leds och förvaltas på frivillig basis) .....	13
2002/C 118/21	Domstolens dom (tredje avdelningen) den 19 mars 2002 i mål C-268/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Nederländerna (Fördragsbrott – Kvaliteten på badvatten – Felaktig tillämpning av direktiv 76/160/EEG) .....	14
2002/C 118/22	Domstolens dom (fjärde avdelningen) den 7 mars 2002 i mål C-365/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien (Fördragsbrott – Direktiv 76/768/EEG – Nationell lagstiftning som reglerar vilken information som skall anges på kosmetiska produkters förpackning – Naturligt eller syntetiskt ursprung för parfym- eller aromessenser som används i kosmetiska produkter) .....	15
2002/C 118/23	Domstolens dom (andra avdelningen) den 7 mars 2002 i mål C-29/01: Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Spanien (Fördragsbrott – Underlåtenhet att införliva direktiv 96/61/EG) .....	15
2002/C 118/24	Domstolens dom (andra avdelningen) den 7 mars 2002 i mål C-39/01: Europeiska gemenskapernas kommission mot Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland ("Fördragsbrott – Underlåtenhet att införliva direktiv 96/61/EG") .....	16
2002/C 118/25	Domstolens dom (andra avdelningen) den 7 mars 2002 i mål C-64/01: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Grekland (Fördragsbrott – Underlåtenhet att införliva direktiv 96/61/EG) .....	16
2002/C 118/26	Beslut meddelat av domstolens ordförande den 14 december 2001 i mål C-404/01 P(R): Europeiska gemenskapernas kommission mot Euroalliages m.fl. ("Överklagande – Beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande i ett förfarande om interimistiska åtgärder – Dumpning – Beslut om avslutande av översyn av åtgärder som upphör att gälla – Krav på skyndsamhet – Ekonomisk skada – Osäkert huruvida ersättning för skadan senare kommer att utgå i en skadeståndstalan") .....	17

<u>Informationsnummer</u>	<i>Innehåll (Fortsättning)</i>	Sida
2002/C 118/27	Mål C-69/02: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av tribunal de paix de Luxembourg av den 28 februari 2002 i målet mellan Tilly Reichling och Léon Wampach, i närvaro av l'Etablissement d'assurances contre la vieillesse et l'invalidité	17
2002/C 118/28	Mål C-77/02: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Verwaltungsgericht Sigmaringen av den 10 december 2001 i målet mellan Erika Steinicke och Bundesanstalt für Arbeit	18
2002/C 118/29	Mål C-83/02: Talan mot Republiken Grekland väckt den 12 mars 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission	18
2002/C 118/30	Mål C-92/02: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av de Arbeidsrechtbank van het Arrondissement Tongeren av den 11 mars 2002 i målet mellan Nina Kristiansen och Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening	18
2002/C 118/31	Mål C-99/02: Talan mot Republiken Italien väckt den 15 mars 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission	19
2002/C 118/32	Mål C-101/02: Talan mot Republiken Italien väckt den 19 mars 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission	20
2002/C 118/33	Mål C-103/02: Talan mot Republiken Italien väckt den 20 mars 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission	20
FÖRSTAINSTANSRÄTTEN		
2002/C 118/34	Förstainstansrättens dom den 7 februari 2002 i mål T-187/94: Theresia Rudolph mot Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission (Skadeståndstalan – Utomobligatoriskt skadeståndsansvar – Mjolk – Tilläggsavgift – Referenskvantitet – Förordning (EG) nr 2187/93 – Ersättning till producenter – Preskriptionsavbrott)	22
2002/C 118/35	Förstainstansrättens dom den 7 februari 2002 i mål T-199/94: Hans-Walter Gosch mot Europeiska gemenskapernas kommission (Skadeståndstalan – Utomobligatoriskt skadeståndsansvar – Mjolk – Tilläggsavgift – Referenskvantitet – Producent som gjort åtagande om avstående från saluförande – Produktionen återupptas inte när åtagandet upphört att gälla)	22
2002/C 118/36	Förstainstansrättens dom den 7 februari 2002 i mål T-201/94: Erwin Kustermann mot Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission ("Skadeståndstalan – Utomobligatoriskt skadeståndsansvar – Mjolk – Tilläggsavgift – Referenskvantitet – Förordning (EG) nr 2187/93 – Ersättning till producenter – Preskriptionsavbrott")	23



<u>Informationsnummer</u>	<i>Innehåll (Fortsättning)</i>	Sida
2002/C 118/37	Förstainstansrättens dom den 7 februari 2002 i mål T-261/94: Bernhard Schulte mot Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission (Skadeståndstalan – Utomobligatoriskt skadeståndsansvar – Mjolk – Tilläggsavgift – Referenskvantitet – Förordning (EG) nr 2187/93 – Ersättning till producenter – Rättsakt från nationella myndigheter – Preskription) .....	23
2002/C 118/38	Förstainstansrättens dom av den 7 februari 2002 i mål T-193/00: Bernard Felix mot Kommissionen (Tjänstemän – Allmänt uttagningsprov – Muntligt prov – Underlåtenhet att uppföra sökanden på förteckningen över godkända sökande – Konstant sammansättning av uttagningskommitté – Språkkunskaper) .....	24
2002/C 118/39	Beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 19 december 2001 i de förenade målen T-195/01 R och T-207/01 R: Gibraltars regering mot Europeiska gemenskapernas kommission (Interimistiskt förfarande – Statligt stöd – Beslut att inleda en formell undersökning – Upptagande till sakprövning – Fumus boni juris – Krav på skyndsamhet – Föreligger inte – Intresseavvägning) .....	24
2002/C 118/40	Mål T-21/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 25 januari 2002 av Atzeni Giuseppe m. fl. ....	25
2002/C 118/41	Mål T-25/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 februari 2002 av Michel Sautelet .....	25
2002/C 118/42	Mål T-27/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 4 februari 2002 av Kronofrance S.A. ....	26
2002/C 118/43	Mål T-29/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 13 februari 2002 av S.A. Global Electronic Finance Management .....	27
2002/C 118/44	Mål T-53/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 22 februari 2002 av Ricosmos BV .....	27
2002/C 118/45	Mål T-69/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 12 mars 2002 av Organización de Productores de Túnidos Congelados .....	28
2002/C 118/46	Mål T-77/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 18 mars 2002 av Schneider Electric S.A. ....	29
2002/C 118/47	Mål T-83/02: Talan mot Europeiska centralbanken väckt den 20 mars 2002 av Jan Pflugradt .....	30

## I

(Meddelanden)

## DOMSTOLEN

## DOMSTOLEN

## DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

den 12 mars 2002

**i mål C-160/98 (begäran om förhandsavgörande från Giudice di pace di Genova): Eridania SpA mot Azienda Agricola San Luca di Rumagnoli Viannj<sup>(1)</sup>**

**(Socker – Prisreglering – Regleringsåret 1997/1998 – Regionalisering – Underskottsområden – Klassificering av Italien – Giltighet av förordningarna (EG) nr 1188/97 och (EEG) nr 1785/81)**

(2002/C 118/01)

(Rättegångsspråk: italienska)

*(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")*

I mål C-160/98, angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG), från Giudice di pace di Genova (Italien), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Eridania SpA och Azienda Agricola San Luca di Rumagnoli Viannj, angående giltigheten av artikel 1 f i rådets förordning (EG) nr 1188/97 av den 25 juni 1997 om fastställande för regleringsåret 1997/1998 av härledda interventionspriser för vitsocker, interventionspriset för råsocker, minimipriser för A- och B-betor samt kompensationsbelopp

för lagringskostnader (EGT L 170, s. 3) och av rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT L 177, s. 4; svensk specialutgåva, område 3, volym 13, s. 110), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1101/95 av den 24 april 1995 (EGT L 110, s. 1), har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken samt domarna N. Colneric (referent), C. Gulmann, J.-P. Puissochet och V. Skouris, generaladvokat: J. Mischo, justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein, den 12 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

*Det har vid prövningen av de frågor som har ställts inte framkommit någon omständighet som skulle kunna påverka giltigheten av rådets förordning (EG) nr 1188/97 av den 25 juni 1997 om fastställande för regleringsåret 1997/1998 av härledda interventionspriser för vitsocker, interventionspriset för råsocker, minimipriser för A- och B-betor samt kompensationsbelopp för lagringskostnader och av rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1101/95 av den 24 april 1995.*

<sup>(1)</sup> EGT C 209, 4.7.1998.

## DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

den 14 mars 2002

i mål C-340/98: Republiken Italien mot Europeiska unionens råd<sup>(1)</sup>*(Socker – Prisreglering – Regleringsåret 1998/1999 – Regionalisering – Områden utan underskott – Klassificering av Italien – Giltighet av förordningarna (EG) nr 1360/98 och nr 1361/98)*

(2002/C 118/02)

(Rättegångsspråk: italienska)

*(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")*

I mål C-340/98, Republiken Italien (ombud: U. Leanza, biträdd av I. M. Braguglia) mot Europeiska unionens råd (ombud: J. Carbery, I. Díez Parra och A. Tanca), med stöd av Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: F. P. Ruggeri), angående en talan om ogiltigförklaring av artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 1361/98 av den 26 juni 1998 om fastställande för regleringsåret 1998/1999 av härledda interventionspriser för vitsocker, interventionspriset för råsocker, minimipriser för A- och B-betor samt kompensationsbelopp för lagringskostnader (EGT L 185, s. 3), till den del det däri inte fastställs ett härlett interventionspris för vitsocker för alla områden i Italien, vilket för Italien innebär att det interventionspris för vitsocker skall tillämpas som fastställs i artikel 1.2 i rådets förordning (EG) nr 1360/98 av den 26 juni 1998 om fastställande av vissa sockerpriser och av standardkvaliteten för betor för regleringsåret 1998/1999 (EGT L 185, s. 1), och, i förekommande fall, ogiltigförklaring av artikel 1.2 i förordning nr 1360/98, till den del interventionspriset för vitsocker däri även fastställs för Italien, har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken samt domarna N. Colneric (referent), C. Gulmann, J.-P. Puissochet och J.N. Cunha Rodrigues, generaladvokat: J. Mischo, justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein, den 14 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Republiken Italien skall ersätta rättegångskostnaderna.
- 3) Europeiska gemenskapernas kommission skall bära sin rättegångskostnad.

<sup>(1)</sup> EGT C 340, 7.11.1998.

## DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

den 19 mars 2002

i mål C-426/98: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Grekland<sup>(1)</sup>*(Fördragsbrott – Direktiv 69/335/EEG – Indirekta skatter på kapitalanskaffning – Särskilda avgifter som påförs vid bildandet av aktiebolag och bolag med begränsat ansvar, vid kungörelse eller ändringar av bolagsordningen och vid ökning av bolagskapitalet)*

(2002/C 118/03)

(Rättegångsspråk: grekiska)

*(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")*

I mål C-426/98, Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: D. Gouloussis) mot Republiken Grekland (ombud: P. Mylonopoulos), angående en talan om fastställelse av att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt EG-fördraget och enligt bestämmelserna i artiklarna 7 och 10 i rådets direktiv 69/335/EEG av den 17 juli 1969 om indirekta skatter på kapitalanskaffning (EGT L 249, s. 25) i dess lydelse enligt rådets direktiv 85/303/EEG av den 10 juni 1985 (EGT L 156, s. 23) genom att, utöver skatten på kapitaltillskott, införa särskilda avgifter som tas ut på bolagskapitalet vid bildandet av aktiebolag och bolag med begränsat ansvar, vid kungörelse eller ändring av bolagsordningen och vid ökning av bolagskapitalet, har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av ordföranden på andra avdelningen N. Colneric, tillförordnad ordförande på sjätte avdelningen, samt domarna C. Gulmann, J.-P. Puissochet, R. Schintgen (referent) och V. Skouris, generaladvokat: C. Stix-Hackl, justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett, den 19 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt bestämmelserna i artiklarna 7 och 10 i rådets direktiv 69/335/EEG av den 17 juli 1969 om indirekta skatter på kapitalanskaffning i dess lydelse enligt rådets direktiv 85/303/EEG av den 10 juni 1985 genom att, utöver skatten på kapitaltillskott, införa särskilda avgifter på bolagskapitalet vid bildandet av aktiebolag och bolag med begränsat ansvar, vid kungörelse eller ändring av bolagsordningen och vid ökning av bolagskapitalet.



2) Republiken Grekland skall ersätta rättegångskostnaderna.

(<sup>1</sup>) EGT C 20, 23.1.1999.

## DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

den 21 mars 2002

**i mål C-130/99: Konungariket Spanien mot Europeiska gemenskapernas kommission (<sup>1</sup>)**

**(EUGFJ) – Avslut av räkenskaper – Räkenskapsåren 1995 och 1996)**

(2002/C 118/04)

(Rättegångsspråk: spanska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-130/99, Konungariket Spanien (ombud: M. López-Monís Gallego) mot Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: J. Guerra Fernández), angående en talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens beslut 1999/186/EG av den 3 februari 1999 om undantagande från gemenskapsfinansiering av vissa utgifter som verkställts av medlemsstaterna inom ramen för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) (EGT L 61, s. 34), och kommissionens beslut 1999/187/EG av den 3 februari 1999 om avslut av medlemsstaternas räkenskaper avseende utgifter som finansieras genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruk för räkenskapsåret 1995 (EGT L 61, s. 37), till den del de rör Konungariket Spanien, har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken (referent) samt domarna C. Gulmann, R. Schintgen, V. Skouris och J.N. Cunha Rodrigues, generaladvokat: F.G. Jacobs, justitiesekreterare: R. Grass, den 21 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

1) Kommissionens beslut 1999/186/EG av den 3 februari 1999 om undantagande från gemenskapsfinansiering av vissa utgifter som verkställts av medlemsstaterna inom ramen för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) ogiltigförklaras, i den utsträckning som produktionsstöd för olivolja som betalats av Konungariket Spanien före den 12 mars 1996 har undantagits från gemenskapsfinansiering.

2) Kommissionens beslut 1999/187/EG av den 3 februari 1999 om avslut av medlemsstaternas räkenskaper avseende utgifter som finansieras genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruk för räkenskapsåret 1995 ogiltigförklaras, i den utsträckning som beloppet 1 355 544 657 ESP för ränta på tilläggsavgifter för mjölkprodukter har undantagits från gemenskapsfinansiering.

3) Talan ogillas i övrigt.

4) Konungariket Spanien skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

(<sup>1</sup>) EGT C 204, 17.7.1999.

## DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

den 14 mars 2002

**i mål C-132/99: Konungariket Nederländerna mot Europeiska gemenskapernas kommission (<sup>1</sup>)**

**(EUGFJ) – Avslut av räkenskaper – Räkenskapsåret 1995 – Produktionsstöd för hampa)**

(2002/C 118/05)

(Rättegångsspråk: nederländska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-132/99, Konungariket Nederländerna (ombud: M. A. Fierstra och J. van Bakel), med stöd av Konungariket Spanien (ombud: M. López-Monís Gallego) mot Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: T. van Rijn och C. van der Hauwaert), angående en talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens beslut 1999/187/EG av den 3 februari 1999 om avslut av medlemsstaternas räkenskaper avseende utgifter som finansieras genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruk för räkenskapsåret 1995 (EGT L 61, s. 37), i den del däri föreskrivs en korrigerings på 50 procent av de utgifter som Konungariket Nederländerna deklarerat inom ramen för produktionsstödet för hampa, det vill säga en korrigerings på 117 277 NLG, har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann (referent) samt domarna D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet och C.W.A. Timmermans, generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer, justitiesekreterare: R. Grass, den 14 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Konungariket Nederländerna skall ersätta rättegångskostnaderna.
- 3) Konungariket Spanien skall bära sina kostnader

(<sup>1</sup>) EGT C 226, 7.8.1999.

## DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

den 21 mars 2002

### i mål C-298/99: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien (<sup>1</sup>)

**(Fördragsbrott – Direktiv 85/384/EEG – Ömsesidigt erkännande av behörighetsbevis på arkitekturområdet – Tillträde till arkitektyrke t – Artikel 59 i EG-fördraget (nu artikel 49 EG i ändrad lydelse))**

(2002/C 118/06)

(Rättegångsspråk: italienska)

*(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")*

I mål C-298/99, Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: E. Traversa och E. Montaguti) mot Republiken Italien (ombud: U. Leanza, biträdd av G. Aiello), angående en talan om fastställelse av att Republiken Italien har åsidosatt sina förpliktelser enligt artiklarna 12, 20, 22, 27 och 31 i rådets direktiv 85/384/EEG av den 10 juni 1985 om det ömsesidiga erkännandet av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis på arkitekturområdet, däribland åtgärder för att underlätta ett effektivt utnyttjande av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster (EGT L 223, s. 15; svensk specialutgåva, område 6, volym 2, s. 99), i dess lydelse enligt rådets direktiv 86/17/EEG av den 27 januari 1986 om ändring, på grund av Portugals anslutning, av direktiv 85/384/EEG (EGT L 27, s. 71, svensk specialutgåva, område 16, volym 1, s. 88, och – rättelse – L 87, s. 36), samt – vad gäller punkt 3 nedan – enligt artikel 59 i EG-fördraget (nu artikel 49 EG i ändrad lydelse), genom att

1) underlåta att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att införliva artikel 4.1 andra stycket och 4.2 samt artiklarna 7, 11 och 14 i direktiv 85/384/EEG,

2) utfärda

— artikel 4.2 a i lagdekret nr 129 av den 27 januari 1992 utfärdat av presidenten (GURI nr 41 av den 19 februari 1992, s. 18) och artikel 4.1 a i dekret nr 776 av den 10 juni 1994 utfärdat av ministern för universitetsväsendet samt vetenskaplig och teknisk forskning (GURI nr 234 av den 6 oktober 1995, s. 3), i vilka det uppställs ett generellt krav på företeende av utbildningsbeviset i original eller en bestyrkt kopia därav,

— artikel 4.2 c i dekret nr 129/92 och artikel 4.1 c i dekret nr 776/94, i vilka det uppställs ett generellt krav på företeende av intyg om medborgarskap,

— artikel 4.3 i dekret nr 129/92 och artikel 10 i dekret nr 776/94, i vilka det uppställs ett krav på att handlingarna i fråga alltid skall företes i officiell översättning,

— artikel 11.1 c och 11.1 d i dekret nr 129/92, vari det föreskrivs att intygens giltighet förlängs till tiden efter den 5 augusti 1987,

3) förbjuda arkitekter som tillhandahåller tjänster i Italien att inrätta ett driftsställe i Italien (artikel 9.1 i dekret nr 129/92),

4) föreskriva att arkitekter som tillhandahåller tjänster är skyldiga att registrera sig hos det lokalt behöriga regionala arkitektsamfundets nämnd (artikel 9.3 i dekret nr 129/92 och artiklarna 7 och 8 i dekret nr 776/94), på ett sätt som avviker från vad som föreskrivs i artikel 22 i direktiv 85/384, och

5) tillämpa artikel 4.6–4.8 i dekret nr 129/82 på ett sätt som är oförenligt med artikel 20.1 i direktiv 85/384,

har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna S. von Bahr, D.A.O. Edward (referent), A. La Pergola och C.W.A. Timmermans, generaladvokat: S. Alber, justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett, den 21 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

1) Republiken Italien har åsidosatt sina förpliktelser enligt artiklarna 12, 22, 27 och 31 i rådets direktiv 85/384/EEG av den 10 juni 1985 om det ömsesidiga erkännandet av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis på arkitekturområdet, däribland åtgärder för att underlätta ett effektivt utnyttjande av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster, i dess lydelse enligt rådets direktiv 86/17/EEG av den 27 januari 1986 om ändring, på grund av Portugals anslutning, av direktiv 85/384/EEG, samt, vad gäller artikel 9.1 i dekret nr 129/92, enligt artikel 59 i fördraget, genom att

— underlåta att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att införliva artikel 4.1 andra stycket och 4.2 samt artikel 11 k sjunde strecksatsen och artikel 14 i direktiv 85/384,

— underlåta att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis skall erkännas automatiskt i enlighet med artiklarna 2, 3, 7, 8 och 9 i direktiv 85/384,

— utfärda artikel 4.2 a i lagdekret nr 129 av den 27 januari 1992 utfärdat av presidenten, varigenom det, i strid med artiklarna 52 och 59 i EG-fördraget i EG-fördraget (nu artiklarna 43 EG och 49 EG i ändrad lydelse), generellt föreskrivs att det till en ansökan om erkännande av ett behörighetsbevis skall bifogas utbildningsbeviset i original eller en bestyrkt kopia därav,

— utfärda artikel 4.2 c i dekret nr 129/92 och artikel 4.1 c i dekret nr 776 av den 10 juni 1994 utfärdat av ministern för universitet samt vetenskaplig och teknisk forskning, i vilka det i strid med artikel 52 i fördraget uppställs ett generellt krav på att det till en ansökan om erkännande av ett behörighetsbevis skall bifogas ett intyg om medborgarskap,

— utfärda artikel 4.3 i dekret nr 129/92 och artikel 10 i dekret nr 776/94, i vilka det i strid med artikel 52 i fördraget uppställs ett krav på att samtliga handlingar som bifogas en ansökan om erkännande av ett behörighetsbevis alltid skall företes i officiell översättning,

— utfärda artikel 11.1 c och 11.1 d i dekret nr 129/92, i vilka det i strid med artikel 12 i direktiv 85/384, föreskrivs att behörighetsbevis som erhållits efter den 5 augusti 1987 skall erkännas,

— bibehålla artikel 9.1 i dekret nr 129/92, som i strid med artikel 59 i fördraget innehåller ett generellt förbud för arkitekter etablerade i andra medlemsstater som vill tillhandahålla tjänster i Italien att inrätta ett huvud- eller filialkontor i Italien,

— medelst artikel 9.3 i dekret nr 129/92 och artiklarna 7 och 8 i dekret nr 776/94 fordra att arkitekter etablerade i andra medlemsstater som vill tillhandahålla tjänster i Italien måste registrera sig hos det lokalt behöriga regionala arkitektsamfundets nämnd och genom denna formalitet, i strid med artikel 22 i direktiv 85/384, se till att den tidpunkt då en arkitekt för första gången kan tillhandahålla tjänster i Italien skjuts upp.

2) Talan ogillas i övrigt.

3) Republiken Italien skall ersätta rättegångskostnaderna.

(<sup>1</sup>) EGT C 299, 16.10.1999.

## DOMSTOLENS DOM

av den 19 mars 2002

**i de förenade målen C-393/99 och C-394/99 (begäran om förhandsavgörande från Tribunal du travail de Tournai): Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti) mot Claude Hervein, Hervillier SA (C-393/99), Guy Lorthiois, Comtexbel SA (C-394/99)**(<sup>1</sup>)

**(Fri rörlighet för arbetstagare och etableringsfrihet – Social trygghet – Fastställande av vilken lagstiftning som skall tillämpas – Personer som samtidigt är anställda inom en medlemsstats territorium och egenföretagare inom en annan medlemsstats territorium – Omfattas av social trygghetslagstiftning i var och en av dessa stater – Giltigheten av artikel 14c.1 b, nu artikel 14c b, och bilaga VII till förordning (EEG) nr 1408/71)**

(2002/C 118/07)

(Rättegångsspråk: franska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen (ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena P. Jann, F. Macken och N. Colneric samt domarna C. Gulmann, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet (referent), M. Wathelet och V. Skouris; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein), har den 19 mars 2002 avkunnat dom i de förenade målen C-393/99 och C-394/99 angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Tribunal du travail de Tournai (Belgien), att domstolen skall

meddela ett förhandsavgörande i de vid den nationella domstolen anhängiga målen mellan Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti) och Claude Hervein, Hervillier SA (C-393/99), Guy Lorthiois, Comtexbel SA (C-394/99), angående tolkningen av giltigheten av artikel 14c.1 b, nu artikel 14c b och bilaga VII till rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983 (EGT L 230, s. 6; svensk specialutgåva, område 5, volym 3, s. 13) och därefter i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 3811/86 av den 11 december 1986 (EGT L 355, s. 5; svensk specialutgåva, område 5, volym 4, s. 86). Domslutet i denna dom har följande lydelse:

Av prövningen av de ställda frågorna har inte framkommit någon omständighet som är av sådant slag att den kan påverka giltigheten av

— artikel 14c.1 b och bilaga VII i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983,

— artikel 14 b och bilaga VII i samma förordning i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 3811/86 av den 11 december 1986.

I förekommande fall ankommer det dock på den nationella domstol vid vilken tvister om tillämpningen av denna bestämmelse har anhängiggjorts att dels kontrollera att de nationella lagstiftningar som härvid tillämpats har tillämpats på ett sätt som är förenligt med artiklarna 48 och 52 i EG-fördraget (nu artiklarna 93 EG och 43 EG i ändrad lydelse), i synnerhet att den nationella lagstiftning avseende vilken tillämpningsvillkoren ifrågasätts verkligen resulterar i ett socialt skydd för den berörde arbetstagaren, dels kontrollera huruvida det är lämpligt att på den berörde arbetstagarens begäran undantagsvis inte tillämpa denna bestämmelse när den leder till att arbetstagaren förlorar en social trygghetsförmån som han ursprungligen hade i enlighet med en konvention om social trygghet som gäller mellan två eller flera medlemsstater.

(<sup>1</sup>) EGT C 366, 18.12.1999.

## DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

den 21 mars 2002

**i mål C-451/99 (begäran om förhandsavgörande från Handelsgericht Wien): Cura Anlagen GmbH mot Auto Service Leasing GmbH (ASL)<sup>(1)</sup>**

**(Leasing av bilar – Förbud att i en medlemsstat efter en viss tidsfrists utgång bruka ett fordon som är registrerat i en annan medlemsstat – Registreringsskyldighet och skyldighet att erlagga konsumtionskatt i den medlemsstat där fordonet brukas – Skyldighet att teckna försäkring hos en försäkringsanstalt som är auktoriserad i den medlemsstat där fordonet brukas – Skyldighet att genomgå trafiksäkerhetsprovning – Inskränkningar i friheten att tillhandahålla tjänster – Skäl)**

(2002/C 118/08)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-451/99, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Handelsgericht Wien (Österrike), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Cura Anlagen GmbH och Auto Service Leasing GmbH (ASL), angående tolkningen av artiklarna 49–55 EG och artikel 28 EG, har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av ordföranden på fjärde avdelningen S. von Bahr, tillförordnad ordförande på femte avdelningen, samt domarna D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet (referent) och C.W.A. Timmermans, generaladvokat: F.G. Jacobs, justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein, den 21 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

De bestämmelser i EG-fördraget som rör friheten att tillhandahålla tjänster (artiklarna 49–55 EG) utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning, såsom den som är för handen i målet vid den nationella domstolen, enligt vilken ett i denna medlemsstat etablerat företag som leasar ett i en annan medlemsstat registrerat fordon, är skyldigt att registrera fordonet i den första medlemsstaten för att där kunna bruka detta efter det att en tidsfrist löpt ut som är så kort, i förevarande fall tre dagar, att den gör det omöjligt eller orimligt svårt att fullgöra de skyldigheter som åläggs. Samma bestämmelser i fördraget utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning, såsom den som är för handen i målet vid den nationella domstolen, enligt vilken ett i denna medlemsstat etablerat företag som leasar ett i en annan

medlemsstat registrerat fordon är skyldigt att registrera fordonet i den första medlemsstaten och därvid är underkastat ett eller flera av följande villkor:

- Skyldighet att ha sitt hemvist eller ett driftställe i den medlemsstat där fordonet brukas för den person i vars namn fordonet där är registrerat, såvitt skyldigheten innebär att leasingföretaget tvingas antingen att ha ett huvudsakligt driftställe i denna medlemsstat eller att godta att fordonet registreras i hyrestagarens namn och de inskränkningar av hans rättigheter till fordonet som detta innebär.
- Skyldighet att försäkra fordonet hos en försäkringsanstalt som är auktoriserad i den medlemsstat där fordonet brukas, såvitt denna skyldighet innebär att försäkringsanstalten skall ha sitt huvudsakliga driftställe i denna medlemsstat i egenskap av ursprungsstat i den mening som avses i direktiven om annan direkt försäkring än livförsäkring och där inneha en "officiell auktorisation".
- Skyldighet att låta fordonet genomgå en trafiksäkerhetsprovning när fordonet redan har genomgått en trafiksäkerhetsprovning i den medlemsstat där leasingföretaget är etablerat, utom om denna skyldighet har till syfte att kontrollera att fordonet uppfyller sådana villkor som fordon som är registrerade i den medlemsstat där fordonet brukas är underkastade och som inte omfattas av provningarna i den medlemsstat där leasingföretaget är etablerat och/eller att fordonets skick inte har försämrats sedan det genomgick provning i den första medlemsstaten, om fordonet under tiden har brukats på allmänna vägar, under förutsättning att en liknande provning åläggs ett fordon som tidigare provats i den andra medlemsstaten i samband med att fordonet skall registreras där.
- Skyldighet att i den medlemsstat där fordonet brukas erlagga en konsumtionsskatt vars belopp inte står i proportion till hur länge fordonet har varit registrerat i nämnda medlemsstat.

## DOMSTOLENS DOM

den 19 mars 2002

**i mål C-476/99 (begäran om förhandsavgörande från Centrale Raad van Beroep): H. Lommers mot Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij<sup>(1)</sup>**

**(Socialpolitik – Likabehandling av manliga och kvinnliga arbetstagare – Undantag – Åtgärder som syftar till att främja lika möjligheter för män och kvinnor – Tillhandahållande av subventionerade barnomsorgsplatser för de anställda genom ministeriets försorg – Barnomsorgsplatser som är förbehållna barn till kvinnliga anställda, utom i det fall då det enligt arbetsgivarens bedömning föreligger en nödsituation)**

(2002/C 118/09)

(Rättegångsspråk: nederländska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-476/99, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Centrale Raad van Beroep (Nederländerna), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan H. Lommers och Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, angående tolkningen av artikel 2.1 och 2.4 i rådets direktiv 76/207/EEG av den 9 februari 1976 om genomförandet av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om tillgång till anställning, yrkesutbildning och befordran samt arbetsvillkor (EGT L 39, s. 40; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 191), har domstolen, sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena P. Jann, F. Macken och N. Colneric samt domarna C. Gulmann, A. La Pergola (referent), J.-P. Puissochet, R. Schintgen och V. Skouris, generaladvokat: S. Alber, justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein, den 19 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

Artikel 2.1 och 2.4 i rådets direktiv 76/207/EEG av den 9 februari 1976 om genomförandet av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om tillgång till anställning, yrkesutbildning och befordran samt arbetsvillkor utgör inte hinder för att ett ministerium uppställer regler för att motverka en betydande underrepresentation av kvinnor inom ministeriet enligt vilka kvinnliga anställda, mot bakgrund av att det inte finns tillräcklig barnomsorg som är lämplig och ekonomiskt överkomlig, förbehålls det begränsade antal subventionerade barnomsorgsplatser som arbetsgivaren tillhandahåller sina anställda, medan manliga anställda endast kan få tillgång till platserna om det enligt arbetsgivarens bedömning föreligger en nödsituation. Detta gäller emellertid endast under förutsättning att

<sup>(1)</sup> EGT C 34, 5.2.2000.

undantaget för manliga anställda tolkas på så sätt att det medger att de av de manliga anställda som ensam har vård om sina barn får tillgång till detta barnomsorgssystem på samma villkor som de kvinnliga anställda.

(<sup>1</sup>) EGT C 47, 19.2.2000.

- 1) Talan ogillas.
- 2) Europeiska gemenskapernas kommission skall ersätta två tredjedelar av rättegångskostnaderna och Republiken Italien en tredjedel av rättegångskostnaderna.

(<sup>1</sup>) EGT C 79, 18.3.2000.

## DOMSTOLENS DOM

den 19 mars 2002

**i mål C-13/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Irland<sup>(1)</sup>**

*(Fördragsbrott – Underlåtenhet att inom den föreskrivna tidsfristen ansluta sig till Bernkonventionen för skydd av litterära och konstnärliga verk (Parisakten av den 24 juli 1971) – Underlåtenhet att fullgöra de skyldigheter som följer av artikel 228.7 i EG-fördraget (nu artikel 300.7 EG i ändrad lydelse) jämförd med artikel 5 i protokoll 28 till EES-avtalet)*

(2002/C 118/11)

(Rättegångsspråk: engelska)

*(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")*

I mål C-13/00, Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: K. Banks och M. Desantes) mot Irland (ombud: inledningsvis företrädd av M.A. Buckley, sedan D.J. O'Hagan), med stöd av Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland (ombud: G. Amodeo, biträdd av M. Hoskins, barrister), angående en talan om fastställelse av att Irland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 228.7 i EG-fördraget (nu artikel 300.7 EG i ändrad lydelse) jämförd med artikel 5 i protokoll 28 till Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet av den 2 maj 1992 (EGT L 1, 1994, s. 3; SÖ 1994:24) genom att inte före den 1 januari 1995 ansluta sig till Bernkonventionen för skydd av litterära och konstnärliga verk (Parisakten av den 24 juli 1971), har domstolen, sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena P. Jann, F. Macken, N. Colneric och S. von Bahr samt domarna C. Gulmann, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet (referent), M. Wathelet, R. Schintgen, V. Skouris, J.N. Cunha Rodrigues och C.W.A. Timmermans, generaladvokat: J. Mischo, justitiesekreterare: R. Grass, den 19 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

## DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

den 7 mars 2002

**i mål C-10/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien<sup>(1)</sup>**

*(Fördragsbrott – Gemenskapernas egna medel – Import av varor till San Marino från tredje land)*

(2002/C 118/10)

(Rättegångsspråk: italienska)

*(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")*

I mål C-10/00, Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: E. Traversa och H. P. Hartvig) mot Republiken Italien (ombud: U. Leanza, biträdd av I. M. Braguglia), angående en talan om fastställelse av att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om gemenskapernas egna medel, genom att inte ställa ett belopp på 29 223 322 226 ITL till kommissionens förfogande och genom att inte betala dröjsmålsränta på detta belopp från och med den 1 januari 1996, har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna A. La Pergola och C.W.A. Timmermans (referent), generaladvokat: F.G. Jacobs, justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett, den 7 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Yrkandena i Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands interventionsansökan avvisas.
- 2) Irland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 228.7 i EG-fördraget (nu artikel 300.7 EG i ändrad lydelse) jämförd med artikel 5 i protokoll 28 till Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet av den 2 maj 1992, genom att inte före den 1 januari 1995 ansluta sig till Bernkonventionen för skydd av litterära och konstnärliga verk (Parisakten av den 24 juli 1971).
- 3) Irland skall ersätta rättegångskostnaderna.
- 4) Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland skall bära sin rättegångskostnad.

(<sup>1</sup>) EGT C 63, 4.3.2000.

(England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (Förenade kungariket) (C-27/00), samt från High Court (Irland) (C-122/00), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i de vid de nationella domstolarna anhängiga målen mellan The Queen och Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions, ex parte: Omega Air Ltd (C-27/00), och mellan Omega Air Ltd, Aero Engines Ireland Ltd, Omega Aviation Services Ltd och Irish Aviation Authority (C-122/00), angående giltigheten av artikel 2 punkt 2 i rådets förordning (EG) nr 925/1999 av den 29 april 1999 om registrering och användning inom gemenskapen av vissa typer av civila jetmotordrivna underljudsflygplan som har modifierats och omcertifierats som bevis på att de uppfyller normerna i volym I, del II, kapitel 3 i bilaga 16 till konventionen om internationell civil luftfart, tredje utgåvan (juli 1993) (EGT L 115, s. 1 och L 120, s. 47), har domstolen, sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena P. Jann, F. Macken, N. Colneric och S. von Bahr samt domarna C. Gulmann, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet, M. Wathelet (referent), J.N. Cunha Rodrigues och C.W.A. Timmermans, generaladvokat: S. Alber, justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl, den 12 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

## DOMSTOLENS DOM

den 12 mars 2002

**i de förenade målen C-27/00 och C-122/00 [begäran om förhandsavgörande från High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (C-27/00), samt från High Court (C-122/00)]: The Queen mot Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions, ex parte: Omega Air Ltd (C-27/00), och mellan Omega Air Ltd, Aero Engines Ireland Ltd, Omega Aviation Services Ltd och Irish Aviation Authority (C-122/00) (<sup>1</sup>)**

**(Förordning (EG) nr 925/1999 – Buller från flygplan – Förbud mot motordrivna flygplan som utrustats med nya motorer med ett lägre genomströmningsförhållande än tre – Giltighet)**

(2002/C 118/12)

(Rättegångsspråk: engelska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Vid prövningen av de frågor som ställts har det inte framkommit någon omständighet som påverkar giltigheten av artikel 2.2 i rådets förordning (EG) nr 925/1999 av den 29 april 1999 om registrering och användning inom gemenskapen av vissa typer av civila jetmotordrivna underljudsflygplan som har modifierats och omcertifierats som bevis på att de uppfyller normerna i volym I, del II, kapitel 3 i bilaga 16 till konventionen om internationell civil luftfart, tredje utgåvan (juli 1993).

(<sup>1</sup>) EGT C 102, 8.4.2000 och EGT C 163, 10.6.2000.

I de förenade målen C-27/00 och C-122/00, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från High Court of Justice

## DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

den 21 mars 2002

i mål C-36/00: Konungariket Spanien mot Europeiska gemenskapernas kommission<sup>(1)</sup>

*(Statligt stöd – Förordning (EG) nr 1013/97 – Stöd till förmån för statligt ägda skeppsvarv – Förklaring att stöd till förmån för spanska statligt ägda skeppsvarv är förenliga med den gemensamma marknaden – Åsidosättande av villkor – Återkrav)*

(2002/C 118/13)

(Rättegångsspråk: spanska)

*(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")*

I mål C-36/00, Konungariket Spanien (ombud: S. Ortiz Vaamonde) mot Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: J. Guerra Fernández och K.-D. Borchardt), angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2000/131/EG av den 26 oktober 1999 om det statliga stöd som Spanien har genomfört till förmån för statligt ägda skeppsvarv (EGT L 37, 2000, s. 22), har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken (referent) samt domarna C. Gulmann, R. Schintgen, V. Skouris och J.N. Cunha Rodrigues, generaladvokat: L.A. Geelhoed, justitiesekreterare: avdelningschefen D. Louterman-Hubeau, den 21 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Konungariket Spanien skall ersätta rättegångskostnaderna.

<sup>(1)</sup> EGT C 147, 27.5.2000.

## DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

den 14 mars 2002

i mål C-161/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Förbundsrepubliken Tyskland<sup>(1)</sup>

*(Fördragsbrott – Direktiv 91/676/EEG – Föreningar – Vattenskydd – Nitrater)*

(2002/C 118/14)

(Rättegångsspråk: tyska)

*(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")*

I mål C-161/00, Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: G. zur Hausen) mot Förbundsrepubliken Tyskland (ombud: W.-D. Plessing och B. Muttlsee-Schön), med stöd av Konungariket Spanien (ombud: S. Ortiz Vaamonde), och av Konungariket Nederländerna (ombud: V. Koningsberger och H. van den Oosterkamp), angående en talan om fastställelse av att Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 91/676/EEG av den 12 december 1991 om skydd mot att vatten förorenas av nitrater från jordbruket (EGT L 375, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 192) genom att inte vidta alla nödvändiga åtgärder för att följa artikel 5.4 a och bilaga 3 punkt 2 i detta direktiv, har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken (referent) samt domarna N. Colneric, C. Gulmann, R. Schintgen och V. Skouris, generaladvokat: L.A. Geelhoed, justitiesekreterare: R. Grass, den 14 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 91/676/EEG av den 12 december 1991 om skydd mot att vatten förorenas av nitrater från jordbruket genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel 5.4 a och bilaga 3, punkt 2 i detta direktiv.
- 2) Förbundsrepubliken Tyskland skall ersätta rättegångskostnaderna.
- 3) Konungariket Spanien och Konungariket Nederländerna skall bära sina rättegångskostnader.

<sup>(1)</sup> EGT C 192, 8.7.2000.



## DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

den 12 mars 2002

i mål C-168/00 (begäran om förhandsavgörande från Landesgericht Linz): Simone Leitner mot TUI Deutschland GmbH & Co. KG<sup>(1)</sup>

(Direktiv 90/314/EEG – Paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang – Ersättning för ideell skada)

(2002/C 118/15)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-168/00, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Landesgericht Linz (Österrike), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Simone Leitner och TUI Deutschland GmbH & Co. KG, angående tolkningen av artikel 5 i rådets direktiv 90/314/EEG av den 13 juni 1990 om paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang (EGT L 158, s. 59; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 53), har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av ordföranden på andra avdelningen N. Colneric, tillförordnad ordförande på sjätte avdelningen, samt domarna C. Gulmann (referent), J.-P. Puissochet, V. Skouris och J.N. Cunha Rodrigues, generaladvokat: A. Tizzano, justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl, den 12 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

Artikel 5 i rådets direktiv 90/314/EEG av den 13 juni 1990 om paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang skall tolkas på så sätt att det i princip finns en rätt för konsumenten att få ersättning för ideell skada orsakad av att de tjänster som ingår i en paketresa inte har utförts eller utförts felaktigt.

<sup>(1)</sup> EGT C 192, 8.7.2000.

## DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

den 15 januari 2002

i mål C-171/00 P: Alain Libéros mot Europeiska gemenskapernas kommission<sup>(1)</sup>

(Överklagande – Möjlighet för referenten vid förstainstansrätten att avgöra målet i egenskap av ensamdomare – Tillfälligt anställd – Placering i lönegrad – Arbetslivserfarenhet)

(2002/C 118/16)

(Rättegångsspråk: franska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-171/00 P, Alain Libéros (advokat: M.-A. Lucas), angående överklagande av dom meddelad den 9 mars 2000 av förstainstansrätten (ensamdomare) i mål T-29/97, Libéros mot kommissionen (REGP 2000, s. I-A-43 och II-185), i vilket det förs talan om att denna dom skall upphävas och att de yrkanden som klaganden framställde i första instans skall bifallas, i vilket den andra parten är: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: J. Currall, biträdd av B. Wägenbaur), har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna A. La Pergola, L. Sevón, M. Wathelet och C.W.A. Timmermans (referent), generaladvokat: C. Stix-Hackl, justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl, den 15 januari 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Förstainstansrättens dom av den 9 mars 2000 i mål T-29/97, Libéros mot kommissionen, upphävs.
- 2) Kommissionens beslut av den 15 mars 1996, om definitiv placering av Alain Libéros i lönegrad A 7, och av den 5 november 1996, om avslag på dennes klagomål mot detta beslut om placering i lönegrad, ogiltigförklaras.
- 3) Kommissionen skall stå för samtliga rättegångskostnader som har uppkommit vid förstainstansrätten och domstolen.

<sup>(1)</sup> EGT C 192, 8.7.2000.

**DOMSTOLENS DOM****(femte avdelningen)****den 21 mars 2002**

**i mål C-174/00 (begäran om förhandsavgörande från Hoge Raad der Nederlanden): Kennemer Golf & Country Club mot Staatssecretaris van Financiën<sup>(1)</sup>**

**(Sjätte mervärdesskattedirektivet – Artikel 13 A.1 m – Undantagna transaktioner – Tjänster som är kopplade till idrottslig träning – Organisationer utan vinstsyfte)**

(2002/C 118/17)

(Rättegångsspråk: nederländska)

*(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")*

I mål C-174/00, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Hoge Raad der Nederlanden (Nederländerna), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Kennemer Golf & Country Club och Staatssecretaris van Financiën, angående tolkningen av artikel 13 A.1 m i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28), har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann (referent) samt domarna S. von Bahr och C.W.A. Timmermans, generaladvokat: F.G. Jacobs, justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett, den 21 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Artikel 13 A.1 m i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund skall tolkas så, att en organisations totala verksamhet skall beaktas vid kvalificeringen av organisationen som en organisation "utan vinstsyfte".
- 2) Artikel 13 A.1 m i sjätte direktivet 77/388 skall tolkas så, att en organisation kan kvalificeras som en organisation "utan vinstsyfte" även om den systematiskt strävar efter att generera överskott som den sedan avsätter för utförandet av de tjänster som den tillhandahåller. Den första delen av det fakultativa villkoret i artikel 13 A.2 a första strecksatsen i sjätte direktivet 77/388 skall tolkas på samma sätt.

- 3) Artikel 2.1 i sjätte direktivet 77/388 skall tolkas så, att årsavgifter som erläggs av medlemmar i en idrottsförening, som den i målet vid den nationella domstolen, kan utgöra vederlag för idrottsföreningens tillhandahållande av tjänster, även om de medlemmar som aldrig eller endast vid enstaka tillfällen använder föreningens anläggningar ändå är skyldiga att erlägga årsavgifter.

<sup>(1)</sup> EGT C 192, 8.7.2000.

**DOMSTOLENS DOM****(sjätte avdelningen)****den 19 mars 2002**

**i mål C-224/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien<sup>(1)</sup>**

**(Fördragsbrott – Artikel 6 i EG-fördraget (nu artikel 12 EG i ändrad lydelse) – Skillnad i behandlingen av dem som överträder vägtrafiklagen beroende på var ett fordon är registrerat – Proportionalitet)**

(2002/C 118/18)

(Rättegångsspråk: italienska)

*(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")*

I mål C-224/00, Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: C. O'Reilly och G. Bisogni) mot Republiken Italien (ombud: U. Leanza, biträdd av O. Fiumara), angående en talan om fastställelse av att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 6 i EG-fördraget (nu artikel 12 EG i ändrad lydelse) genom att bibehålla en lagbestämmelse (artikel 207 i den italienska vägtrafiklagen) i vilken föreskrivs en oproportionerlig skillnad i behandlingen av lagöverträdare på grundval av var ett fordon är registrerat, har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken samt domarna N. Colneric, R. Schintgen, V. Skouris (referent) och J.N. Cunha Rodrigues, generaladvokat: C. Stix-Hackl, justitiesekreterare: R. Grass, den 19 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 6 i EG-fördraget (nu artikel 12 EG i ändrad lydelse), genom att i artikel 207 i vägtrafiklagen bibehålla en oproportionerlig skillnad i behandlingen av lagöverträdare beroende på var ett fordon är registrerat.
- 2) Republiken Italien skall ersätta rättegångskostnaderna.

(<sup>1</sup>) EGT C 247, 26.8.2000.

## DOMSTOLENS DOM

den 19 februari 2002

**i mål C-256/00 (begäran om förhandsavgörande från Cour d'appel de Bruxelles): Besix SA mot Wasserreinigungsbau Alfred Kretzschmar GmbH & Co. KG (WABAG), Planungs- und Forschungsgesellschaft Dipl. Ing. W. Kretzschmar GmbH & Co. KG (PLAFOG) (<sup>1</sup>)**

*(”Brysselkonventionen – Artikel 5.1 – Behörighet vid avtals tvister – Den ort där förpliktelsen skall uppfyllas – Åtagande att avstå från visst handlande utan geografisk begränsning – Två företags åtagande att inte förena sig med andra samarbetspartner i samband med en offentlig upphandling – Tillämpning av artikel 2”)*

(2002/C 118/19)

(Rättegångsspråk: franska)

*(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i ”Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt”)*

I mål C-256/00, angående en begäran i enlighet med protokollet av den 3 juni 1971 om domstolens tolkning av konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, från Cour d'appel de Bruxelles (Belgien), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Besix SA och Wasserreinigungsbau Alfred Kretzschmar GmbH & Co. KG (WABAG), Planungs- und Forschungsgesellschaft Dipl. Ing. W. Kretzschmar GmbH & Co. KG (PLAFOG), angående tolkningen av artikel 5.1 i den ovan nämnda konventionen av den 27 september 1968 (EGT L 299, 1972, s. 32; svensk utgåva, C 15, 1997, s. 30), i dess lydelse enligt konventionen av den 9 oktober 1978 om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands tillträde (EGT L 304, s. 1 och, i dess ändrade lydelse, s. 77; svensk utgåva, C 1997, s. 14), har domstolen, sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena P. Jann, F. Macken, N. Colne-

ric och S. von Bahr samt domarna A. La Pergola, J.-P. Puissochet, M. Wathelet och R. Schintgen (referent), generaladvokat: S. Alber, justitiesekreterare: R. Grass, den 19 februari 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

Den särskilda behörighetsregeln avseende avtals tvister, som anges i artikel 5.1 i konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, i dess lydelse enligt konventionen av den 9 oktober 1978 om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands tillträde, kan inte tillämpas för det fall det inte går att bestämma uppfyllelseorten för den förpliktelse som talan avser, vilket är fallet i målet vid den nationella domstolen, på grund av att den tvistiga avtalsförpliktelsen avser ett åtagande att avstå från visst handlande, utan geografisk begränsning, som karakteriseras av att det finns ett stort antal orter där förpliktelsen har uppfyllts eller skall uppfyllas. Under sådana omständigheter kan behörig domstol endast fastställas med tillämpning av det allmänna behörighetskriteriet i artikel 2 första stycket i nämnda konvention.

(<sup>1</sup>) EGT C 233, 12.8.2000.

## DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

den 21 mars 2002

**i mål C-267/00 [begäran om förhandsavgörande från High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office)]: Commissioners of Customs & Excise mot Zoological Society of London (<sup>1</sup>)**

*(Sjätte mervärdesskattedirektivet – Artikel 13 A.2 a andra strecksatsen – Undantagna transaktioner – Organ som leds och förvaltas på frivillig basis)*

(2002/C 118/20)

(Rättegångsspråk: engelska)

*(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i ”Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt”)*

I mål C-267/00, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench

Division (Crown Office) (Förenade kungariket), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Commissioners of Customs & Excise och Zoological Society of London, angående tolkningen av artikel 13 A.2 a andra strecksatsen i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28), har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann (referent) samt domarna S. von Bahr och C.W.A. Timmermans, generaladvokat: F.G. Jacobs, justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett, den 21 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

## DOMSTOLENS DOM

(tredje avdelningen)

den 19 mars 2002

**i mål C-268/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Nederländerna<sup>(1)</sup>**

**(Fördragsbrott – Kvaliteten på badvatten – Felaktig tillämpning av direktiv 76/160/EEG)**

(2002/C 118/21)

(Rättegångsspråk: nederländska)

- 1) Artikel 13 A.2 a andra strecksatsen i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund skall tolkas så, att villkoret att ett organ skall ledas och förvaltas på huvudsakligen frivillig basis endast avser de av organets medlemmar som enligt stadgarna har den högsta ledningsfunktionen jämte de övriga personer som i praktiken leder organet genom att de fattar de slutliga besluten om organets inriktning, särskilt på det ekonomiska området, och vidtar övergripande kontrollåtgärder, utan att ha tilldelats denna befogenhet enligt stadgarna.
- 2) Artikel 13 A.2 a andra strecksatsen i sjätte direktivet 77/388 skall tolkas så, att begreppet "på huvudsakligen frivillig basis" syftar på personerna i enheter med ledande och förvaltande funktioner i ett sådant organ som avses i den bestämmelsen, på de övriga personer som i praktiken leder organen utan att ha tilldelats denna befogenhet enligt stadgarna och på den ersättning som dessa personer uppstår från organet.

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-268/00, Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: G. Valero Jordana och C. van der Hauwaert) mot Konungariket Nederländerna (ombud: M. A. Fierstra), angående en talan om fastställelse av att Konungariket Nederländerna har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten genom att inte inom de tidsfrister som föreskrivs i rådets direktiv 76/160/EEG av den 8 december 1975 om kvaliteten på badvatten (EGT L 31, 1976, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 2, s. 3) fullgöra de skyldigheter som följer av artiklarna 4.1 och 6.1 i direktivet, har domstolen (tredje avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken samt domarna C. Gulmann (referent) och J.-P. Puissochet, generaladvokat: F.G. Jacobs, justitiesekreterare: R. Grass, den 19 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Konungariket Nederländerna har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt artiklarna 4.1 och 6.1 i rådets direktiv 76/160/EEG av den 8 december 1975 om kvaliteten på badvatten genom att inte inom de i direktivet föreskrivna tidsfristerna fullgöra de skyldigheter i fråga om kvalitet och frekvens av provtagning av badvatten som följer av direktivet.
- 2) Konungariket Nederländerna skall ersätta rättegångskostnaderna.

<sup>(1)</sup> EGT C 259, 9.9.2000.

<sup>(1)</sup> EGT C 259, 9.9.2000.

**DOMSTOLENS DOM**

(fjärde avdelningen)

den 7 mars 2002

**i mål C-365/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien<sup>(1)</sup>**

**(Fördragsbrott – Direktiv 76/768/EEG – Nationell lagstiftning som reglerar vilken information som skall anges på kosmetiska produkters förpackning – Naturligt eller syntetiskt ursprung för parfym- eller aromessenser som används i kosmetiska produkter)**

(2002/C 118/22)

(Rättegångsspråk: italienska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-365/00, Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: R. B. Wainwright och R. Amorosi) mot Republiken Italien (ombud: U. Leanza, biträdd av I. M. Braguglia), angående en talan om fastställelse av att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 76/768/EEG av den 27 juli 1976 (EGT L 262 s. 169; svensk specialutgåva, område 13, volym 5, s. 198) om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosmetiska produkter, i dess lydelse enligt rådets direktiv 93/35/EEG av den 14 juni 1993 (EGT L 151, s. 32; svensk specialutgåva, område 15, volym 24, s. 74), särskilt artikel 6.1 g tredje stycket i detta direktiv, genom att anta och bibehålla artikel 28 i lag nr 128 av den 24 april 1998 om bestämmelser för fullgörande av de förpliktelser som åvilar Italien till följd av dess medlemskap i Europeiska gemenskaperna – gemenskapslag 1995–1997, i vilken stadgas att etiketter på kosmetiska produkter skall innehålla uppgift om huruvida de parfym- eller aromessenser som dessa innehåller är naturliga eller syntetiska, har domstolen (fjärde avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden S. von Bahr samt domarna D.A.O. Edward (referent) och A. La Pergola, generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer, justitiesekreterare: R. Grass, den 7 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 6.1 g tredje stycket i rådets direktiv 76/768/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosmetiska produkter, i dess lydelse enligt rådets direktiv 93/35/EEG av den 14 juni 1993, genom att anta och bibehålla artikel 28 i lag nr 128 av den 24 april 1998 om bestämmelser för fullgörande av de förpliktelser som åvilar Italien till följd av dess medlemskap i Europeiska gemenskaperna – gemenskapslag 1995–1997, i vilken stadgas att etiketter på kosmetiska produkter skall innehålla uppgift om huruvida de parfym- eller aromessenser som dessa innehåller är naturliga eller syntetiska.

- 2) Republiken Italien skall ersätta rättegångskostnaderna.

(<sup>1</sup>) EGT C 355, 9.12.2000.

**DOMSTOLENS DOM**

(andra avdelningen)

den 7 mars 2002

**i mål C-29/01: Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Spanien<sup>(1)</sup>**

**(Fördragsbrott – Underlåtenhet att införliva direktiv 96/61/EG)**

(2002/C 118/23)

(Rättegångsspråk: spanska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-29/01, Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: G. Valero Jordana) mot Konungariket Spanien (ombud: M. López-Monís Gallego), angående en talan om fastställelse av att Konungariket Spanien har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar (EGT L 257, s. 26) genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet eller, under alla förhållanden, inte underrätta kommissionen om dessa bestämmelser, har domstolen (andra avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden N. Colneric samt domarna R. Schintgen (referent) och V. Skouris, generaladvokat: C. Stix-Hackl, justitiesekreterare: R. Grass, den 7 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Konungariket Spanien har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar genom att inte inom föreskriven tidsfrist anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.
- 2) Konungariket Spanien skall ersätta rättegångskostnaderna.

(<sup>1</sup>) EGT C 61, 24.2.2001.

**DOMSTOLENS DOM****(andra avdelningen)****den 7 mars 2002**

**i mål C-39/01: Europeiska gemenskapernas kommission mot Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland<sup>(1)</sup>**

**(”Fördragsbrott – Underlåtenhet att införliva direktiv 96/61/EG”)**

(2002/C 118/24)

(Rättegångsspråk: engelska)

*(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i ”Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt”)*

I mål C-39/01, Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: R. B. Wainwright) mot Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland (ombud: R. Magrill, biträdd av R. Anderson, barrister), angående en talan om fastställelse av att Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar (EGT L 257, s. 26) genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet eller, under alla förhållanden, inte underrätta kommissionen om dessa bestämmelser, har domstolen (andra avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden N. Colneric samt domarna R. Schintgen (referent) och V. Skouris, generaladvokat: C. Stix-Hackl, justitiesekreterare: R. Grass, den 7 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar genom att inte inom föreskriven tidsfrist anta samtliga de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.
- 2) Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland skall ersätta rättegångskostnaderna.

<sup>(1)</sup> EGT C 79, 10.3.2001.

**DOMSTOLENS DOM****(andra avdelningen)****den 7 mars 2002**

**i mål C-64/01: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Grekland<sup>(1)</sup>**

**(Fördragsbrott – Underlåtenhet att införliva direktiv 96/61/EG)**

(2002/C 118/25)

(Rättegångsspråk: grekiska)

*(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i ”Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt”)*

I mål C-64/01, Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: R. B. Wainwright och P. Panayotopoulos) mot Republiken Grekland (ombud: N. Dafniou), angående en talan om fastställelse av att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt EG-fördraget genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar (EGT L 257, s. 26) och, i andra hand, genom att inte underrätta kommissionen därom, har domstolen (andra avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden N. Colneric samt domarna R. Schintgen (referent) och V. Skouris, generaladvokat: P. Léger, justitiesekreterare: R. Grass, den 7 mars 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv.
- 2) Republiken Grekland skall ersätta rättegångskostnaderna.

<sup>(1)</sup> EGT C 108, 7.4.2001.

**BESLUT MEDDELAT AV DOMSTOLENS  
ORDFÖRANDE**

den 14 december 2001

i mål C-404/01 P(R): Europeiska gemenskapernas kommission mot Euroalliages m.fl. <sup>(1)</sup>

*(”Överklagande – Beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande i ett förfarande om interimistiska åtgärder – Dumpning – Beslut om avslutande av översyn av åtgärder som upphör att gälla – Krav på skyndsamhet – Ekonomisk skada – Osäkert huruvida ersättning för skadan senare kommer att utgå i en skadeståndstalan”)*

(2002/C 118/26)

(Rättegångsspråk: franska)

*(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i ”Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt”)*

Domstolens ordförande har den 14 december 2001 meddelat beslut i mål C-404/01 P(R): Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: V. Kreuzschitz och S. Meany, biträdda av A.P. Bentley, barrister), med stöd av TNC Kazchrome, Almaty (Kazakstan), och Alloy 2000 SA, Luxemburg (Luxemburg), (ombud: J.E. Flynn, barrister, J. Magnin och S. Mills, solicitors), angående överklagande av beslut meddelat den 1 augusti 2001 av ordföranden för Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt i mål T-132/01 R, Euroalliages m.fl. mot kommissionen (REG 2001, s. II-0000), i vilket det förs talan om att detta beslut skall upphävas, i vilket de andra parterna är Euroalliages, Bryssel (Belgien), Péchiney électrometallurgie, Courbevoie (Frankrike), Vargön Alloys AB, Vargön (Sverige), och Ferroatlantica SL, Madrid (Spanien), (ombud: D. Voillemot och O. Prost, avocats), med stöd av Konungariket Spanien (ombud: L. Fraguas Gadea). Beslutet har följande lydelse:

- 1) *Beslut meddelat den 1 augusti 2001 av ordföranden för Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt i mål T-132/01 R, Euroalliages m.fl. mot kommissionen, upphävs.*
- 2) *Målet återförvisas till förstainstansrätten.*
- 3) *Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.*

<sup>(1)</sup> EGT C 331, 24.11.2001.

**Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av tribunal de paix de Luxembourg av den 28 februari 2002 i målet mellan Tilly Reichling och Léon Wampach, i närvaro av l'Etablissement d'assurances contre la vieillesse et l'invalidité**

(Mål C-69/02)

(2002/C 118/27)

Le tribunal de paix de Luxembourg har genom beslut av den 28 februari 2002, vilket inkom till domstolens kansli den 1 mars 2002, begärt att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Tilly Reichling och Léon Wampach, i närvaro av l'Etablissement d'assurances contre la vieillesse et l'invalidité, beträffande följande frågor:

- 1) Skall artikel 6.3 i Brysselkonventionen tolkas så, att en talan om tvångsverkställighet av ett domstolsbeslut, vilken med nödvändighet medför inblandning av en domstol enligt nationella processrättsliga bestämmelser, skall anses vara ett huvudkärsmål som grundar sig på avtal eller andra omständigheter? Skall ett huvudkärsmål avseende tvångsverkställighet av ett domstolsbeslut, i vilket rätten till och omfattningen av underhållsbidrag fastslås, anses grundas på avtal eller andra omständigheter i den mening som avses i artikel 6.3? Skall en talan om verkställighet av underhållsbidrag anses grundas på avtal eller andra omständigheter i den mening som avses i artikel 6.3?
- 2) Skall uttrycket ”grundar sig på samma avtal eller omständigheter som huvudkärnöålet” i artikel 6.3 i Brysselkonventionen tolkas mer restriktivt än uttrycket ”kärsmål som har samband med varandra” i artikel 22 tredje stycket Brysselkonventionen?
- 3) Har svaranden enligt artikel 6.3 i Brysselkonventionen rätt att väcka talan genom genstämning vid en domstol vars behörighet grundas på artikel 16.5 i Brysselkonventionen och huvudkärnöålet inte medför att domstolen förvärvat en grundläggande kännedom om parternas rättsliga mellanhavanden, när genkärnöålet rör dessa och svaranden enligt bestämmelserna i Brysselkonventionen hade varit hänvisad att väcka talan i en annan konventionsstat ifall talan inte hade väckts genom genstämning?

**Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Verwaltungsgericht Sigmaringen av den 10 december 2001 i målet mellan Erika Steinicke och Bundesanstalt für Arbeit**

(Mål C-77/02)

(2002/C 118/28)

Verwaltungsgericht Sigmaringen begär genom beslut av den 10 december 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 7 mars 2002, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Erika Steinicke och Bundesanstalt für Arbeit beträffande följande frågor:

Utgör artikel 141 EG, direktiv 75/117/EEG<sup>(1)</sup>, 76/207/EEG<sup>(2)</sup> och/eller direktiv 97/81/EG<sup>(3)</sup> hinder mot bestämmelsen i § 72 b.1 första meningen punkt 2 i Bundesbeamtengesetz i dess lydelse av den 31 mars 1999 som gällde fram till och med den 30 juni 2000? Enligt nämnda bestämmelse i Bundesbeamtengesetz kan deltidsarbete på grund av ålder endast beviljas en tjänsteman som under de fem senaste åren före deltidsarbetet arbetat heltid under åtminstone tre år. Frågan ställs mot bakgrund av att väsentligt fler kvinnor än män arbetar deltid och av den anledningen utesluts från möjligheten att arbeta deltid på grund av ålder enligt nämnda bestämmelse.

<sup>(1)</sup> EGT L 45, 1975, s. 19; svensk specialutgåva, område 13, volym 4, s. 78.

<sup>(2)</sup> EGT L 39, 1976, s. 40; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 191.

<sup>(3)</sup> EGT L 14, 1998, s. 9.

**Talan mot Republiken Grekland väckt den 12 mars 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission**

(Mål C-83/02)

(2002/C 118/29)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 12 mars 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Grekland. Sökanden företräds av Hans Støvlbaek och Minas Constantinidis, juridiska rådgivare.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt EG-fördraget, genom att underlåta att inom den föreskrivna tidsfristen (dvs. den 16 september 1999) upprätta och underrätta kommissionen om de planer, utkast och förteckningar över utrustning som krävs enligt artiklarna 11 och 4.1 i rådets direktiv 96/59/EG<sup>(1)</sup> av den 16 september 1996 om bortscaffande av polyklorerade bifenyler och polyklorerade terfenyler (PCB och PCT) och
- förplikta Republiken Grekland att ersätta rättegångskostnaderna.

*Grunder och huvudargument*

I artikel 249 tredje stycket i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen anges att ett direktiv skall med avseende på det resultat som skall uppnås vara bindande för varje medlemsstat till vilket det är riktat.

I artikel 10 första stycket i fördraget föreskrivs att medlemsstaterna skall vidta alla lämpliga åtgärder, både allmänna och särskilda, för att säkerställa att de skyldigheter fullgörs som följer av nämnda fördrag eller av åtgärder som vidtagits av gemenskapens institutioner.

Republiken Grekland bestrider inte att den är skyldig att vidta åtgärder för att följa ovannämnda direktiv.

Kommissionen konstaterar att Republiken Grekland hittills inte har vidtagit åtgärder ägnade att säkerställa det fulla genomförandet, i den grekiska rättsordningen, av det berörda direktivet.

<sup>(1)</sup> EGT L 243 av den 24.9.1996, s. 31.

**Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av de Arbeidsrechtbank van het Arrondissement Tongeren av den 11 mars 2002 i målet mellan Nina Kristiansen och Rijkdienst voor Arbeidsvoorziening**

(Mål C-92/02)

(2002/C 118/30)

De Arbeidsrechtbank van het Arrondissement Tongeren begär genom beslut av den 11 mars 2002, vilket inkom till domstolens kansli den 15 mars 2002, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Nina Kristiansen och Rijkdienst voor Arbeidsvoorziening beträffande följande frågor:



1. Utgör bestämmelserna i rådets förordning (EEG) nr 1408/71<sup>(1)</sup> av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen hinder för att nationell lagstiftning tillämpas fullt ut i fråga om tillfälligt anställda vid EG som bor i Belgien efter det att deras tjänst vid EG har upphört, för vilka inga avdrag för socialförsäkringsavgifter har gjorts och som har rätt till arbetslöshetsunderstöd från EG med beaktande av den nationella bestämmelsen om kumulationsförbud, i vilken föreskrivs att arbetstagaren, i överensstämmelse med villkoren för beviljande av arbetslöshetsunderstöd, skall sakna arbete och lön och att som lön anses i synnerhet ersättning under uppsägningstiden och avgångsvederlag som arbetstagaren kan ha rätt till, med undantag för sådant som avser ideell skada?
2. Strider det mot rådets förordning (EEG) nr 1612/68<sup>(2)</sup> av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen (avdelning II artikel 7.4), enligt vilken enhetlighet skall eftersträvas avseende social trygghet och diskriminering skall undvikas, att det (enligt sökanden) föreligger olikheter avseende den sociala tryggheten för den som är verksam som nytexaminerad inom EES, att en verksamhet som nytexaminerad i flera av medlemsstaterna i EES anses vara en yrkesverksamhet som antingen kan omfattas av den sociala tryggheten eller inte omfattas av den, medan den i Belgien (felaktigt, enligt sökanden) anses vara en studiepraktik med stipendium och att en studiepraktikant med stipendium själv måste försäkra sig i det belgiska nationella systemet, trots att detta inte är möjligt på frivillig basis (åtminstone inte avseende arbetslöshetsförsäkring)?

(1) EGT L 149, 1971 s. 2; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 57.

(2) EGT 257, 1968 s. 2; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 33.

## Talan mot Republiken Italien väckt den 15 mars 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-99/02)

(2002/C 118/31)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 15 mars 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Italien. Sökanden företräds av Vittorio Di Bucci, i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 3 och 4 i kommissionens beslut 2000/128/EG<sup>(1)</sup> av den 11 maj 1999 om de stödordningar som Italien genomfört för sysselsättningsfrämjande åtgärder (delgivet den 4 juni 1999 med nr K(1999) 1364, EGT L 42, 15.2.2000, s. 1) och enligt EG-fördraget genom att inte inom de föreskrivna fristerna vidta alla nödvändiga åtgärder för att från mottagarna återkräva det stöd som fastslagits vara olagligt och oförenligt med den gemensamma marknaden i nämnda beslut, och genom att i vart fall inte underrätta kommissionen om sådana åtgärder,
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

### Grunder och huvudargument

Enligt kommissionens beslut är Republiken Italien skyldig att vidta "alla de åtgärder som behövs för att från mottagarna återkräva det stöd som inte uppfyller villkoren i artiklarna 1 och 2 och som redan betalats ut på felaktiga grunder". Vidare skall Italien inom två månader från delgivningen av beslutet underrätta kommissionen om de "åtgärder som har vidtagits för att följa beslutet".

Det kan konstateras att Republiken Italien vid utgången av fristen ännu inte hade underrättat kommissionen om de åtgärder som vidtagits för att återkräva det stöd som betalats ut olagligen.

Vid talan om fördragsbrott på grund av underlåtenhet att följa ett beslut som föreskriver en skyldighet att återkräva stöd kan en medlemsstat inte åberopa andra grunder än att det föreligger ett absolut hinder mot att verkställa beslutet. Detta villkor är inte uppfyllt, eftersom den italienska regeringen endast har underrättat kommissionen om de juridiska, politiska eller praktiska svårigheter som verkställandet av beslutet medför, utan att ha vidtagit några åtgärder avseende de berörda företagen för att återkräva stödet, och utan att ha föreslagit andra sätt att verkställa beslutet på som gör det möjligt att övervinna dessa svårigheter.

De italienska myndigheterna har aldrig gjort gällande att det föreligger ett absolut hinder mot att verkställa beslutet och de har inte heller officiellt begärt en förlängning av fristen för återkravet eller uppskov med verkställigheten av beslutet. De italienska myndigheterna har inte heller föreslagit några alternativa sätt att tillämpa beslutet på för att övervinna de svårigheter som uppstått.

(1) EGT L 42, 15.2.2000, s. 1.

**Talan mot Republiken Italien väckt den 19 mars 2002 av  
Europeiska gemenskapernas kommission**

(Mål C-101/02)

(2002/C 118/32)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 19 mars 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Italien. Sökanden företräds av Maria Patakia och Antonio Aresu, båda i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 92/51/EEG<sup>(1)</sup> av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48/EEG<sup>(2)</sup>, genom att inte införliva bestämmelserna i nämnda direktiv vad gäller yrkesverksamhet som idrottsman, tränare, idrottsledare och idrottstränare, och
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

*Grunder och huvudargument*

Det framgår klart av bestämmelserna i lag nr 91/81 att verksamhet som idrottsman, tränare, idrottsledare och idrottstränare utgör reglerade yrken i Italien, i den mening som avses i direktiv 92/51. När en ansökan om erkännande av yrkesutbildning avseende ovanstående verksamhet inges till behöriga italienska myndigheter är dessa således skyldiga att pröva ansökan i enlighet med direktivets bestämmelser.

I artikel 13 i lagdekret nr 319/94 anges vilka myndigheter som är ansvariga för erkännande av yrkesutbildningar. I artikel 13 a föreskrivs särskilt att den minister som ansvarar för tillsyn över de yrken som anges i artikel 2 a är behörig att pröva ansökningar om erkännande, i enlighet med bilaga C till samma dekret. I bilagan anges vissa yrken och de ministerier som är behöriga att pröva ansökningar om erkännande av de kvalifikationer som krävs för sådana yrken. De enda idrottsyrken som anges där är emellertid skidinstruktör, instruktör för vattensporter, bergsguide och guide för grotutforskning, medan yrken som idrottsman, tränare, idrottsledare och idrottstränare inte omnämns.

Kommissionen drar därför slutsatsen att den italienska regeringen inte har införlivat direktiv 92/51 vad gäller tillträdet till ovanstående yrken.

<sup>(1)</sup> EGT L 209, 24.7.1992, s. 25.

<sup>(2)</sup> EGT L 19, 24.1.1989, s. 16.

**Talan mot Republiken Italien väckt den 20 mars 2002 av  
Europeiska gemenskapernas kommission**

(Mål C-103/02)

(2002/C 118/33)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 20 mars 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Italien. Sökanden företräds av Richard Wainwright och Roberto Amorosi, båda i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Italien, genom att anta dekretet av den 5 februari 1998 om fastställande av det ofarliga avfall som skall omfattas av det förenklade förfarande för återvinning som anges i artiklarna 31 och 33 i lagdekret nr 22 av den 5 februari 1997, i vilket

- A. det i strid med artikel 11.1 första och andra strecksatserna och med artikel 10 i direktiv 75/442/EEG<sup>(1)</sup> i ändrad lydelse görs möjligt för inrättningar och företag som återvinner ofarligt avfall att omfattas av ett undantag från kravet på tillstånd, dock utan att detta undantag villkoras med iakttagandet av krav avseende: 1) villkoret att kravet på maximal avfallsmängd skall iakttas, och 2) iakttagandet av de villkor som anges i artikel 4 i direktiv 75/442 i ändrad lydelse vad gäller de kvantiteter i inrättningar behandlat avfall som skall undantas från kravet på tillstånd,
- B. det i strid med artikel 11.1 första strecksatsen i direktiv 75/442/EEG i ändrad lydelse inte exakt har fastställts vilka typer av avfall som omfattas av undantaget från kravet på tillstånd och det, på samma sätt, i strid med även artikel 3 i direktiv 91/689/EEG<sup>(2)</sup> i vissa fall görs möjligt för inrättningar och företag som återvinner någon typ av farligt avfall att på grund av bristen i klarhet och precision undgå kravet på tillstånd och istället omfattas av de mindre stränga krav som föreskrivs för ofarligt avfall,

- C. vissa åtgärder för slutgiltigt omhändertagande i strid med artiklarna i 9 och 11, i vilka hänvisas till artikel 1 e och f i direktiv 75/442 i ändrad lydelse, samt med bilagorna II A och II B i deras lydelse enligt beslut 96/350/EG<sup>(3)</sup>, definieras som åtgärder för "miljöåtervinning", vilket innebär att inrättningar och företag som vidtag andra åtgärder för slutgiltigt omhändertagande än sådana som avser slutgiltigt omhändertagande av eget avfall på den plats där detta uppkommit kan undandra sig kravet på tillstånd på samma sätt som om återvinningsåtgärder hade vidtagits,

har åsidosatt sina skyldigheter enligt artiklarna 1, 9, 10, 11 i direktiv 75/442/EEG i dess lydelse enligt direktiv 91/156/EEG<sup>(4)</sup> och enligt artikel 4 i direktiv 91/689/EEG,

- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

#### Grunder och huvudargument

##### A. Fastställande av kvantiteten

Kommissionens anmärkningar riktar in sig på den omständigheten att det i artikel 7 i dekretet, i vilket den maximala kvantitet avfall som kan omfattas av återvinningsåtgärder och därmed undantas från kravet på tillstånd i enlighet med artiklarna 9 och 10 i direktivet fastställs, inte hänvisas till en absolut maximal kvantitet som fastställs för varje typ av inrättning eller företag, utan till en relativ maximal kvantitet som kan variera beroende på årskapaciteten i den anläggning i vilken åtgärderna genomförs.

Frånvaron av ett fastställande *a priori* av den maximala kvantitet avfall under vilken åtgärder avseende slutgiltigt omhändertagande eller återvinning av avfall kan undantas från kravet på tillstånd, vilket gör att alla företag eller inrättning i vilka mycket stora mängder avfall behandlas kan komma att omfattas av undantaget, vilket – förutom att det normala förfarandet förlorar all praktisk betydelse – innebär att det blir omöjligt att kontrollera om de villkor som föreskrivs i artikel 11.1 andra strecksatsen i direktivet – i vilken det hänvisas till artikel 4 i samma direktiv – iakttas.

- B. Frånvaro av eller felaktig uppgift om de typer av avfall som omfattas av undantaget från kravet på tillstånd

Vad gäller de typer av avfall som omfattas av undantaget från kravet på tillstånd i den mening som avses i artikel 11.1 första strecksatsen i direktivet, så definieras dessa typer av avfall under olika rubriker för de tekniska föreskrifter som finns i bilagorna 1 och 2 till det italienska dekretet på ett sätt som är så vagt att en del farligt avfall kan komma att omfattas av kategorin för ofarligt avfall, vilket kan innebära att de inrättningar och företag som behandlar avfallet faller under undantaget från kravet på tillstånd och därmed omfattas av de mindre stränga krav som föreskrivs för ofarligt avfall.

I andra fall omfattas inte avfallet av Europeiska avfallskatalogen, vilken antogs genom kommissionens beslut 94/3/EG<sup>(5)</sup> (exempelvis bestämmelse 5.9), eller, i de fall som det omfattas av katalogen, så motsvarar inte de givna definitionerna rubrikerna till de tekniska normerna.

##### C. Åtgärder för återvinning

Kommissionen anser att de åtgärder för miljöåtervinning som anges i artikel 5 i dekretet i verkligheten utgör åtgärder för slutgiltigt omhändertagande.

De åtgärder som de företag och inrättningar som med stöd av artikel 5 i det italienska dekretet vidtar åtgärder för miljöåtervinning vidtar består i verkligheten av slutgiltigt omhändertagande av avfall, vilket omhändertagande enligt denna ordning faller under undantaget från det krav på tillstånd som anges i artikel 9 i direktivet även när fråga är om högre kvantiteter än de högsta tillåtna kvantiteterna för inrättningar och företag som vidtar åtgärder för slutgiltigt omhändertagande. Sådana åtgärder kan dock undantas från kravet på tillstånd endast under förutsättning att förfarandet rör slutligt omhändertagande av eget avfall på den plats där detta uppkom.

(1) EGT L 194, 25.7.1975, s. 39; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 238.

(2) EGT L 377, 31.12.1991, s. 20; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 199.

(3) EGT L 135, 6.6.1996, s. 32.

(4) EGT L 78, 23.3.1991, s. 32; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 66.

(5) EGT L 5, 7.1.1994, s. 15; svensk specialutgåva, område 15, volym 13, s. 89.

## FÖRSTAINSTANSRÄTTEN

## FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM

den 7 februari 2002

**i mål T-187/94: Theresia Rudolph mot Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission<sup>(1)</sup>**

**(Skadeståndstalan – Utomobligatoriskt skadeståndsansvar – Mjolk – Tilläggsavgift – Referenskvantitet – Förordning (EG) nr 2187/93 – Ersättning till producenter – Preskriptionsavbrott)**

(2002/C 118/34)

(Rättegångsspråk: tyska)

I mål T-187/94, Theresia Rudolph, Rasdorf-Grüsselbach (Tyskland), företrädd av advokaterna B. Meisterernst, M. Düsing, D. Manstetten, F. Schulze och C.-H. Husemann, med delgivningsadress i Luxemburg, mot Europeiska unionens råd (ombud: A.-M. Colaert) och Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: D. Booß, M. Niejahr, H.-J. Rabe och M. Núñez-Müller), angående en begäran om ersättning, med tillämpning av artiklarna 178 och 215 andra stycket i EG-fördraget (nu artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG), för den skada sökanden har lidit på grund av att hon har varit förhindrad att saluföra mjölk med tillämpning av rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 13), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 1371/84 av den 16 maj 1984 om tillämpningsföreskrifter för den tilläggsavgift som avses i artikel 5c i förordning nr 804/68 (EGT L 132, s. 11), har förstainstansrätten (fjärde avdelningen), sammansatt av ordföranden P. Mengozzi samt domarna V. Tiili och R.M. Moura Ramos, justitiesekreterare: byrådirektören D. Christensen, den 7 februari 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Svarandena skall ersätta sökanden för den skada som hon har lidit till följd av tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 1371/84 av den 16 maj 1984 om tillämpningsföreskrifter för den tilläggsavgift som avses i artikel 5c i förordning nr 804/68, eftersom det i dessa förordningar inte föreskrevs om tilldelning av en referenskvantitet till de producenter som, i enlighet med ett åtagande som hade gjorts enligt rådets förordning (EEG) nr 1078/77 av den 17 maj 1977 om införande av ett bidragssystem för avstående från saluförande av mjölk och

mjölkprodukter och för omställning av mjölkbesättningar, inte hade levererat mjölk under det referensår som den ifrågavarande medlemsstaten hade valt.

- 2) Sökanden skall ersättas för den skada som hon har lidit till följd av tillämpningen av förordning nr 857/84 under perioden den 5 augusti 1987–den 28 mars 1989.
- 3) Parterna skall inom en frist på sex månader från dagen för denna dom meddela förstainstansrätten vilka belopp som enligt överenskommelse skall erläggas.
- 4) Om ingen överenskommelse kommer till stånd skall parterna inom samma frist inge sina beloppsmässiga yrkanden till förstainstansrätten.
- 5) Beslut om rättegångskostnaderna kommer att meddelas senare.

<sup>(1)</sup> EGT C 174, 25.6.1994.

## FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM

den 7 februari 2002

**i mål T-199/94: Hans-Walter Gosch mot Europeiska gemenskapernas kommission<sup>(1)</sup>**

**(Skadeståndstalan – Utomobligatoriskt skadeståndsansvar – Mjolk – Tilläggsavgift – Referenskvantitet – Producent som gjort åtagande om avstående från saluförande – Produktionen återupptas inte när åtagandet upphört att gälla)**

(2002/C 118/35)

(Rättegångsspråk: tyska)

I mål T-199/94, Hans-Walter Gosch, Högersdorf (Tyskland), företrädd av advokaterna D. Hansen och S. Vieregge, med delgivningsadress i Luxemburg, mot Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: D. Booß, M. Niejahr och M. Núñez-Müller), angående en begäran om ersättning, med tillämpning av artiklarna 178 och 215 andra stycket i EG-fördraget (nu artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG), för den skada sökanden har lidit på grund av att han har varit förhindrad att saluföra mjölk med tillämpning av rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 13), i dess lydelse enligt kommissionens

förordning (EEG) nr 1371/84 av den 16 maj 1984 om tillämpningsföreskrifter för den tilläggsavgift som avses i artikel 5c i förordning nr 804/68 (EGT L 132, s. 11), har förstainstansrätten (fjärde avdelningen), sammansatt av ordföranden P. Mengozzi samt domarna V. Tiili och R.M. Moura Ramos, justitiesekreterare: byrådirektören D. Christensen, den 7 februari 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) *Talan ogillas.*
- 2) *Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.*

(<sup>1</sup>) EGT C 218, 6.8.1994.

## FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM

den 7 februari 2002

**i mål T-201/94: Erwin Kustermann mot Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission (<sup>1</sup>)**

**(”Skadeståndstalan – Utomobligatoriskt skadeståndsansvar – Mjolk – Tilläggsavgift – Referenskvantitet – Förordning (EG) nr 2187/93 – Ersättning till producenter – Preskriptionsavbrott”)**

(2002/C 118/36)

(Rättegångsspråk: tyska)

I mål T-201/94, Erwin Kustermann, Eggenhal (Tyskland), företrädd av advokaterna H.-P. Ried, Y. Schur och R. Brukhardt, med delgivningsadress i Luxemburg, mot Europeiska unionens råd (ombud: A.-M. Colaert) och Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: D. Booß, M. Niejahr, H.-J. Rabe och M. Núñez-Müller), angående en begäran om ersättning, med tillämpning av artiklarna 178 och 215 andra stycket i EG-fördraget (nu artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG), för den skada sökanden har lidit på grund av att han har varit förhindrad att saluföra mjölk med tillämpning av rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 13), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 1371/84 av den 16 maj 1984 om tillämpningsföreskrifter för den tilläggsavgift som avses i artikel 5c i förordning nr 804/68 (EGT L 132, s. 11), har förstainstansrätten (fjärde avdelningen), sammansatt av ordföranden P. Mengozzi samt domarna V. Tiili och R.M. Moura Ramos, justitiesekreterare: byrådirektören D. Christensen, den 7 februari 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) *Svarandena skall ersätta sökanden för den skada som han har lidit till följd av tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 1371/84 av den 16 maj 1984 om tillämpningsföreskrifter för den tilläggsavgift som avses i artikel 5c i förordning nr 804/68, eftersom det i dessa förordningar inte föreskrevs om tilldelning av en referenskvantitet till de producenter som, i enlighet med ett åtagande som hade gjorts enligt rådets förordning (EEG) nr 1078/77 av den 17 maj 1977 om införande av ett bidragssystem för avstående från saluförande av mjölk och mjölkprodukter och för omställning av mjölkkobesättningar, inte hade levererat mjölk under det referensår som den ifrågavarande medlemsstaten hade valt.*
- 2) *Sökanden skall ersättas för den skada som han har lidit till följd av tillämpningen av förordning nr 857/84 under perioden den 5 augusti 1987–den 28 mars 1989.*
- 3) *Parterna skall inom en frist på sex månader från dagen för denna dom meddela förstainstansrätten vilka belopp som enligt överenskommelse skall erläggas.*
- 4) *Om ingen överenskommelse kommer till stånd skall parterna inom samma frist inge sina beloppsmässiga yrkanden till förstainstansrätten.*
- 5) *Beslut om rättegångskostnaderna kommer att meddelas senare.*

(<sup>1</sup>) EGT C 218, 6.8.1994.

## FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM

den 7 februari 2002

**i mål T-261/94: Bernhard Schulte mot Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission (<sup>1</sup>)**

**(Skadeståndstalan – Utomobligatoriskt skadeståndsansvar – Mjolk – Tilläggsavgift – Referenskvantitet – Förordning (EG) nr 2187/93 – Ersättning till producenter – Rättsakt från nationella myndigheter – Preskription)**

(2002/C 118/37)

(Rättegångsspråk: tyska)

I mål T-261/94, Bernhard Schulte, Delbrück (Tyskland), företrädd av advokaten R. Freise, mot Europeiska unionens råd (ombud: A.-M. Colaert och M. Núñez-Müller) och Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: D. Booß, M. Niejahr och M. Núñez-Müller), angående en begäran om ersättning, med tillämpning av artiklarna 178 och 215 andra stycket i

EG-fördraget (nu artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG), för den skada sökanden har lidit på grund av att han har varit förhindrad att saluföra mjölk med tillämpning av rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 13), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 1371/84 av den 16 maj 1984 om tillämpningsföreskrifter för den tilläggsavgift som avses i artikel 5c i förordning nr 804/68 (EGT L 132, s. 11), har förstainstansrätten (fjärde avdelningen), sammansatt av ordföranden P. Mengozzi samt domarna V. Tiili och R.M. Moura Ramos, justitiesekreterare: byrådirektören D. Christensen, den 7 februari 2002 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) *Talan ogillas.*
- 2) *Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.*

(<sup>1</sup>) EGT C 304, 29.10.1994.

#### FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM

av den 7 februari 2002

i mål T-193/00: Bernard Felix mot Kommissionen (<sup>1</sup>)

*(Tjänstemän – Allmänt uttagningsprov – Muntligt prov – Underlåtenhet att uppföra sökanden på förteckningen över godkända sökande – Konstant sammansättning av uttagningskommitté – Språkkunskaper)*

(2002/C 118/38)

(Rättegångsspråk: franska)

Förstainstansrätten, femte avdelningen (ordföranden J.D. Cooke samt domarna R. Garcia Valdecasas och P. Lindh; justitiesekreterare: byrådirektör J. Plingers), har den 7 februari 2002 avkunnat dom i mål T-193/00: Bernard Felix, tjänsteman vid kommissionen, bosatt i Arlon (Belgien), företrädd av advokaterna J.N. Louis och V. Peere, delgivningsadress: Luxemburg, mot Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: J. Currall) angående en talan om ogiltigförklaring av beslutet av uttagningskommittén i uttagningsprov KOM/A/12/98 att tilldela sökanden ett för lågt betyg för att bli uppförd på förteckningen över godkända sökande. Domslutet i denna dom har följande lydelse:

- 1) *Beslutet av uttagningskommittén i uttagningsprov KOM/A/12/98 ogiltigförklaras i den mån det avser betygsättningen av sökandens muntliga prov.*
- 2) *Kommissionen skall ersätta rättegångskostnaderna.*

(<sup>1</sup>) EGT C 273, 23.9.2000.

#### BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

den 19 december 2001

**i de förenade målen T-195/01 R och T-207/01 R: Gibraltars regering mot Europeiska gemenskapernas kommission**

*(Interimistiskt förfarande – Statligt stöd – Beslut att inleda en formell undersökning – Upptagande till sakprövning – Fumus boni juris – Krav på skyndsamhet – Föreligger inte – Intresseavvägning)*

(2002/C 118/39)

(Rättegångsspråk: engelska)

Förstainstansrättens ordförande har den 19 december 2001 meddelat beslut i de förenade målen T-195/01 R och T-207/01 R: Gibraltars regering (ombud: A. Sutton, M. Llamas, barristers, och W. Schuster, avocat, med delgivningsadress i Luxemburg) mot Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: V. Di Bucci och R. Lyal) angående två ansökningar om interimistiska åtgärder avseende kommissionens beslut av den 11 juli 2001, vilka delgavs Förenade kungarikets regering genom skrivelser SG(2001) D/289755 och SG(2001) D/289757, att inleda ett förfarande i enlighet med artikel 88.2 EG avseende statligt stöd som påstås ha beviljats enligt Gibraltars regler för bolag som är befriade från skatt respektive bolag som behandlas förmånligt i skattehänseende. Beslutet lyder enligt följande:

- 1) Ansökningarna om interimistiska åtgärder avslås.
- 2) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

- Ifrågavarande stöd skall anses ha existerat sedan 1928. Vid antagandet av det ifrågasatta beslutet har kommissionen emellertid hoppat över hela det förfarande som föreskrivs i artikel 88.1
- Åsidosättande av gemenskapsreglerna om förbättring av effektiviteten av jordbruksstrukturen, liksom "gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter".

**Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 25 januari 2002 av Atzeni Giuseppe m. fl.**

(Mål T-21/02)

(2002/C 118/40)

(Rättegångsspråk: italienska)

De ovannämnda sökandena har den 25 januari 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökandena företräds av advokaterna Giovanni Dore och Fabio Ciulli.

Sökandena yrkar att förstainstansrätten skall

- fastställa, enligt artikel 230 i fördraget, att Europeiska kommissionens beslut nr 612/97 är rättsstridigt, och därför ogiltigförklara detta i dess helhet eller, i andra hand, i den del vari det förordnas om återbetalning av de bidrag som givits till sökandena av italienska staten, samt förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

*Grunder och huvudargument*

Förevarande talan avser samma beslut som ifrågasatts i mål T-4/02: Delio Arcas dödsbo m.fl. mot kommissionen<sup>(1)</sup>.

Till stöd för sin talan gör sökandena gällande följande:

- Bristande behörighet för svaranden på så sätt att konkurrensreglerna i princip inte är tillämpliga på jordbruksområdet. Beträffande bestämmelserna i förordning nr 26/62 hävdas att det i det specifika fallet inte har beviljats något stöd, varken till jordbruksproduktionen eller till jordbrukshandeln, utan att det endast har föreskrivits återställande av den nödvändiga likviditeten för jordbruksföretag i objektivet sett besvärliga situationer, vilket uttryckligen särpräglar regionen Sardinien. Dessutom föreskrivs i nämnda förordning att bestämmelserna om stöd endast skall tillämpas tillsammans med artikel 88.1 och 88.3 första meningen.

Sökandena åberopar också åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

<sup>(1)</sup> EGT C 56, 2.3.2002, s. 20.

**Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 februari 2002 av Michel Sautelet**

(Mål T-25/02)

(2002/C 118/41)

(Rättegångsspråk: franska)

Michel Sautelet, Kirchberg (Storhertigdömet Luxemburg) har den 7 februari 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Gilles Bounéou, med delgivningsadress i Luxemburg

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara det uttryckliga beslutet nr 39090 av den 6 november 2001 genom vilket det fastställdes att ersättning för ideell skada skulle utgå till sökanden med 1 500 EUR,
- tillerkänna sökanden skadestånd om 12 394,68 EUR (motsvarande 500 000 luf) som ersättning för den ideella skada han har lidit till följd av att betygsrapporten för honom avseende perioden mellan den 1 juli 1997 och den 30 juni 1999 upprättats med en väsentlig försening,
- ogiltigförklara det uttryckliga beslutet nr 44024 av den 15 november 2001 varigenom klagomål nr 497/01 av den 31 oktober 2001, som inkom till kommissionens generalsekretariat den 5 november 2001, avvisades,

- tillerkänna sökanden skadestånd om 247 893,52 EUR (motsvarande 1 000 000 luf) som ersättning för den ideella skada han har lidit till följd av att betygsrapporterna för honom avseende perioderna mellan den 1 juli 1993 och den 30 juni 1995 och mellan den 1 juli 1995 och den 30 juni 1997 upprättats med en väsentlig försening,
- besluta att svaranden skall ersätta rättegångskostnader, utlägg och arvoden.

#### Grunder och huvudargument

Sökanden har anfört att han har lidit ideell skada på grund av att principen om god förvaltningssed och lojalitetsplikten samt samarbetsplikten har åsidosatts vid upprättandet av de nämnda betygsrapporterna. Sökanden har vidare anfört att detta åsidosättande har upprepats, vilket visar att kommissionen inte fäster vikt vid reglernas efterlevnad.

#### Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 4 februari 2002 av Kronofrance S.A.

(Mål T-27/02)

(2002/C 118/42)

(Rättegångsspråk: tyska)

Kronofrance S.A., Sully-sur-Loire (Frankrike), har den 4 februari 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten R. Nierer, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 25 juli 2001 att inte framställa invändningar mot Förbundsrepubliken Tysklands stöd till Glunz AG,
- förplikta kommissionen att bära sin egen rättegångskostnad och ersätta sökandens rättegångskostnader.

#### Grunder och huvudargument

Sökanden tillverkar bland annat spånskivor och OSB-skivor (Oriented Strand Board). Talan avser kommissionens beslut (offentliggjort den 28 november 2001 i EGT C 333) att inte framställa invändningar mot stöd N 517/2000 till Glunz AG. Detta stöd består av icke återbetalningspliktigt bidrag på 46 201 868 EUR och ett investeringsbidrag på 23 596 120 EUR för att bygga ett integrerat centrum för träbearbetning i Nettgau i delstaten Sachsen-Anhalt i Förbundsrepubliken Tyskland.

Sökanden har gjort gällande följande:

Kommissionen har underlåtit att fullt ut följa riktlinjerna och rambestämmelserna. Det är i förevarande fall inte fråga om en tillämpning av de sektorsövergripande rambestämmelserna för regionalstöd, utan om ett omstruktureringsstöd. Kommissionen ansåg felaktigt, när den med stöd av de sektorsövergripande rambestämmelserna fastställde konkurrensfaktorn, att spånskivor och OSB-skivor tillhör en enda relevant marknad. Kommissionen borde istället ha bedömt marknaderna för dessa produkter separat. Kommissionen gjorde en oriktig uppskattning av de årliga tillväxttakterna; den relevanta produktmarknaden är klart krympande. Följaktligen är konkurrensfaktorn enligt punkt 3.10 i de sektorsövergripande rambestämmelserna inte 1,00 utan 0,25. Marknaden för spånskivor kännetecknas av ett ruinerande priskrig. Detta priskrig har intensifierats på ett oacceptabelt sätt till följd av ytterligare subventioner till nya produktionsanläggningar.

Kommissionen har inte utnyttjat sitt utrymme för skönsmässig bedömning och institutionen ansåg felaktigt, när den godkände stödet, att den inte hade något handlingsutrymme. Denna underlåtenhet att utöva sitt utrymme för skönsmässig bedömning utgör ett maktmissbruk.

Även om det antas att kommissionen formellt sett tillämpade de sektorsövergripande rambestämmelserna för regionalstöd, måste det ifrågasättas huruvida dessa bestämmelser är förenliga med artikel 87 EG.

Kommissionen åsidosatte såväl förordning nr 659/1999 som artikel 88.2 EG, när den underlät att inleda det formella granskningsförfarandet, trots att det förelåg betydande svårigheter att granska stödet och att en undersökning varade nästan 12 månader. Härigenom åsidosatte kommissionen väsentliga formkrav och materiella bestämmelser.

Kommissionens underlåtenhet att inleda det formella granskningsförfarandet medförde att sökanden och medlemsstaterna på ett rättsstridigt sätt hindrades att delta i förfarandet. Detta utgör ett åsidosättande av sökandens rätt till försvar och en begränsning av bolagets rätt att yttra sig.

Beslutet är otillräckligt motiverat.



**Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 13 februari 2002 av S.A. Global Electronic Finance Management**

(Mål T-29/02)

(2002/C 118/43)

(Rättegångsspråk: engelska)

S.A. Global Electronic Finance Management har den 13 februari 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Matthias E. Storme och Ann Gobien, från advokatbyrån Keuleneer, Storme, Vanneste, Van Varenberg, Verhelst, Bryssel (Belgien).

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- fastställa att talan kan prövas och är välgrundad;
- förplikta kommissionen att betala sökanden ett belopp motsvarande 40 693 ecu i euro;
- fastställa att kommissionens försök att från sökanden återfå ett belopp på 273 516 ecu är ogrundat och därför förplikta kommissionen att utfärda en kreditnota på ett belopp om 273 516 ecu;
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

*Grunder och huvudargument*

Syftet med förevarande talan, med stöd av en skiljedoms klausul i enlighet med artikel 238 EG (f.d. artikel 181 i EG-fördraget), är att erhålla ett beslut som förpliktar kommissionen, som representant för Europeiska gemenskapen, att betala sökanden ett belopp om 40 693 ecu för fullgörandet av ett avtal som slutits inom ramen för ESPRIT-programmet med syfte att främja utvecklingen av finansiella infrastrukturer, system och transaktionsmekanismer som är nödvändiga för en framgångsrik tillväxt av den elektroniska handeln inom Europeiska unionen. Belgisk lag är tillämplig.

Som stöd för sina yrkanden anför sökanden följande:

- Sökanden fullgjorde sina förpliktelser i enlighet med avtalet, vilket fastsälldes flera gånger av kommissionen under genomförandet av projektet och bekräftades i den slutliga utvärderingsrapporten. Beloppet som anges på sökandens faktura till kommissionen är berättigat och väl underbyggt. Därmed saknas det grund för att kommissionen skall kunna begära återbetalning.

- Det saknas bevis för att någon av kommissionens utbetalningar skulle ha skett av misstag.
- Kommissionen meddelade sin ändrade inställning angående godkännandet av projektets kostnader först sex månader efter att projektet slutförts och tre månader efter den slutliga utvärderingsrapporten. Därmed har svaranden inte kommit med sina invändningar inom rimlig tid.
- Kommissionen har inte iakttagit de allmänna principerna om skydd för berättigade förväntningar, om iakttagande av handläggningsregler samt om "ärligt" fullgörande av ett avtal.

**Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 22 februari 2002 av Ricosmos BV**

(Mål T-53/02)

(2002/C 118/44)

(Rättegångsspråk: nederländska)

Ricosmos BV, med säte i Delfzijl (Nederländerna) har den 22 februari 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Martijn Hendrick Fleers, Michel Chatelin och Pierre Metzler, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- 1) ogiltigförklara kommissionens beslut (C(2001) 3663 slutlig) av den 16 november 2001 i ärende nr REM 09/00,
- 2) förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

*Grunder och huvudargument*

Sökanden innehar ett antal olika tulltillstånd som ger denne rätt att avsända varor under gemenskapstransiteringssystemet. Med anledning av detta har denne spediterat flera laster med cigaretter till Republiken Tjeckien under det externa gemenskapstransiteringssystemet. Det har därmed framkommit att utomstående utfört bedrägerier under några av de speditioner som genomfördes under år 1994.

År 1997 ansökte sökanden hos nederländska tullmyndigheter om eftergift av importtullarna med stöd av artikel 239 i förordning 2913/92<sup>(1)</sup>, med motiveringen att bedrägerierna inte berört sökanden och att denne för övrigt vidtagit alla möjliga åtgärder för att förhindra bedrägerier. Sökanden anser därför att det inte går att tillskriva denne någon uppenbar oaktsamhet i samband med dessa speditioner. De nederländska myndigheterna vidarebefordrade denna begäran till kommissionen i enlighet med artikel 905 i förordning nr 2454/93<sup>(2)</sup>. I det ifrågasatta beslutet vägrade kommissionen eftergift av importtullarna.

Sökanden gör framför allt gällande att artikel 907 i förordning nr 2454/93 åsidosatts. Enligt denne har den frist på nio månader under vilken beslutet borde fattats otillbörligen förlängts tre gånger. Sökanden anser dessutom att rätten till försvar åsidosatts, och hävdar att denne inte informerats om förfarandets utveckling och mer specifikt om de frågor som kommissionen ställt till de nederländska myndigheterna. Vidare har sökanden inte heller från början haft tillgång till hela ärendeakten och därmed inte haft möjlighet att yttra sig över den. Kommissionen har betraktat den tid som därmed förflutit som en förlängning av fristen. Emellertid anser sökanden att fristen för beslutet inte borde förlängts så länge som denne inte var medveten om vilka frågor som ställts och inte hade tillgång till hela ärendeakten.

Sökanden anser vidare att rättssäkerhetsprincipen åsidosatts. Sökanden hävdar att, med hänsyn till att denne inte underrättades om en eventuell förlängning av fristen i artikel 907 i förordning nr 2454/93, hade sökanden enligt denna bestämmelse ej kunnat förvänta sig ett fördelaktigt beslut då fristen på nio månader löpte ut.

Sökanden ifrågasätter vidare kommissionens beslut i den mån det i detta fastställs att sökanden visat prov på uppenbar oaktsamhet. Sökanden anser att denne inte åsidosatt någon bestämmelse och att denne vidare handlat i överensstämmelse med etablerad praxis och internationell handelsdvanja. Det finns inte heller något orsakssamband mellan dennes handlande och de bedrägerier som begåtts.

Sökanden gör slutligen gällande att proportionalitetsprincipen åsidosatts, och påstår att det höga avgiftsbeloppet i vart fall överstiger dennes eventuella underlåtenhet.

<sup>(1)</sup> Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1).

<sup>(2)</sup> Kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 253, s. 1).

### Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 12 mars 2002 av Organización de Productores de Túnidos Congelados

(Mål T-69/02)

(2002/C 118/45)

(Rättegångsspråk: Spanska)

Organización de Productores de Túnidos Congelados, Bermeo (Biscaya, Spanien) har den 12 mars 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Ramón García-Gallardo Gil-Fournier och Javier Guillém Carrau, letrados en ejercicio.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- förklara att denna talan kan tas upp till sakprövning,
- ogiltigförklara de föreskrifter som är föremål för denna talan, genom vilka kommissionen har minskat de kvantiteter för vilka OPTUC kan få bidrag, nämligen artikel 2.2 och bilagan i kommissionens förordning (EG) nr 2496/2001 av den 19 december 2001 om beviljande av bidrag till producentorganisationer för tonfisk som levererades till beredningsindustrin under perioden 1 januari-31 mars 2001<sup>(1)</sup>,
- besluta om varje annan åtgärd som förstainstansrätten anser nödvändig för att kommissionen skall uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 233 EG vilket konkret innebär att Europeiska kommissionen skall pröva situationen på nytt, och
- förplikta Europeiska gemenskapernas kommission att ersätta sökandens samtliga rättegångskostnader.

*Grunder och huvudargument*

Sökanden är en spansk organisation för producenter av djupfryst tonfisk som redan tidigare har ifrågasatt flera av kommissionens förordningar vid förstainstansrätten. Dessa förordningar avser beviljande av bidrag till organisationer för producenter av tonfisk som levererades till beredningsindustrin inom gemenskapen under kvartalen mellan den 1 juli 1999 och den 31 december 2000<sup>(2)</sup>. Sökanden i frågsätter i förevarande mål den förordning som avser perioden mellan den 1 januari och den 31 mars 2001.

Grunder och huvudargument överensstämmer med de som har åberopats i mål T-142/01<sup>(3)</sup>.

<sup>(1)</sup> EGT L 337, s. 25.

<sup>(2)</sup> Mål T-142/01 och T-283/01.

<sup>(3)</sup> EGT C 245, s. 28.

**Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 18 mars 2002 av Schneider Electric S.A.**

(Mål T-77/02)

(2002/C 118/46)

(Rättegångsspråk: franska)

Schneider Electric S.A., Rueil-Malmaison (Frankrike), har den 18 mars 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna Antoine Winckler och Eric de la Serre, båda i genskap av ombud.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 30 januari 2002 som kräver en uppdelning av företagen (ärende nr COMP/M.2283 – Schneider/Legrand) enligt artikel 8.4 i rådets förordning (EEG) nr 4064/89 och i andra hand delvis ogiltigförklara beslutet,

- vidta alla andra nödvändiga åtgärder,

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

*Grunder och huvudargument*

Sökanden är moderbolaget i en grupp som producerar och säljer varor och system på områdena för elektrisk distribution, industriell kontroll och automatisering. Den 16 februari 2001, upplyste bolaget formellt kommissionen om att det avsåg att genomföra en företagskoncentration med Legrand, som är moderbolaget i en grupp som producerar och säljer elektroniska apparater för lågspänningsinstallation.

Kommissionen har fastställt att denna koncentration är oförenlig med den gemensamma marknaden. Sökanden har väckt talan om ogiltigförklaring av detta beslut (Mål T-310/01; meddelandet har publicerats i EGT C 56, 2.3.2002, s. 15). Därefter har kommissionen krävt, i enlighet med artikel 8.4 i rådets förordning (EEG) nr 4064/89<sup>(1)</sup> att sökanden och Legrand skall delas upp. Det är detta senare beslut som är föremål för förevarande talan.

Sökanden anser att beslutet som fastställer att koncentrationen är oförenlig med den gemensamma marknaden skall ogiltigförklaras. Eftersom det ifrågasatta beslutet i förevarande mål är en direkt konsekvens av det första beslutet, innebär det första beslutets rättsstridighet att det förevarande beslutet är rättsstridigt.

Sökanden anser även att det ifrågasatta beslutet innebär att sökanden berövas lagliga äganderätt.

Som stöd för förevarande talan gör sökanden gällande att dess rätt att få tillgång till handlingarna i ärendet har åsidosatts och att sökanden inte har beretts tillfälle att yttra sig på ett ändamålsenligt sätt. Sökanden anser även att förhørsombudets rapport saknar en analys av om rätten till försvar har iakttagits under hela förfarandet. Sökanden gör dessutom gällande att motiveringsskyldigheten har åsidosatts.

Sökanden gör även gällande att artikel 6 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna har överträtts. Enligt sökanden finns det ingen instans som med full prövningsrätt kan pröva kommissionens beslut om kontroll av företagskoncentrationer. Kommissionen skall därför följa principen om opartiskhet. Det innebär, enligt sökanden, att olika personer eller organ skall ansvara för utredningen respektive avgörandet, vilket inte var fallet här.

Sökanden anför att den allmänna gemenskapsrättsliga principen om att varje person vars rättigheter har åsidosatts har rätt att få sin sak prövad i domstol. Enligt sökanden är det ifrågasatta beslutet till skada för sökandens talan mot beslutet som fastställer att koncentrationen är oförenlig med den gemensamma marknaden. Om den först väckta talan leder till en ogiltigförklaring kommer det beslut som ifrågasätts i förevarande mål att begränsa ogiltigförklaringens ändamålsenliga verkan. Det ifrågasatta beslutet utgör därmed ett åsidosättande av principen om god förvaltningssed eftersom det tvingar sökanden att väcka en ny talan för att bibehålla den första talans ändamålsenliga verkan.

Slutligen anser sökanden att kommissionen har överskridit sin behörighet när den ställer upp vissa villkor för uppdelningen. Sökanden gör även gällande att kommissionen har överträtt artikel 8.4 i förordningen 4064/89. Sökanden menar att kommissionen, enligt denna artikel, skall återupprätta en effektiv konkurrens, inte återupprätta konkurrenter inom den aktuella marknaden, så som skett i det ifrågasatta beslutet. I detta beslut har kommissionen även åsidosatt den allmänna proportionalitetsprincipen och gjort uppenbart oriktiga bedömningar.

---

(1) Rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT L 395, s. 1 och återpublicerad i EGT L 257, 1990, s. 13; svensk specialutgåva, annex, s. 16).

## Talan mot Europeiska centralbanken väckt den 20 mars 2002 av Jan Pflugradt

(Mål T-83/02)

(2002/C 118/47)

(Rättegångsspråk: tyska)

Jan Pflugradt, Frankfurt am Main (Tyskland), har den 20 mars 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska centralbanken. Sökanden företräds av advokaten N. Pflüger.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara varnings skrivelsen av den 28 februari 2002 och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

### Grunder och huvudargument

Sökanden, som är anställd hos svaranden, har som grund för sin talan anført att den omtvistade varningen är felaktig, eftersom den grundar sig på felaktiga påståenden om de faktiska omständigheterna, och att samtliga anklagelser som ligger till grund för varningen är omotiverade. Sökandens uppträdande kan inte ligga till grund för påståendet att denne kontinuerligt har misskött sina arbetsuppgifter, och sökanden har tillfredsställande uppfyllt sina tjänsteförpliktelser.

Svaranden är vidare på grund av sin omsorgsskyldighet i egenskap av arbetsgivare förhindrad att lägga vissa sakförhållanden till grund för den omtvistade varningen. Det skall krävas att arbetsgivaren omedelbart underrättar arbetstagaren om sådana förhållanden som den avser att lägga till grund för åtgärder som är till nackdel för arbetstagaren. Vidare strider svarandens uppträdande mot de europeiska bestämmelserna om uppgiftsskydd.